

ELDEST

CHRISTOPHER
PAOLINI

FRAGMENT

Eldest

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

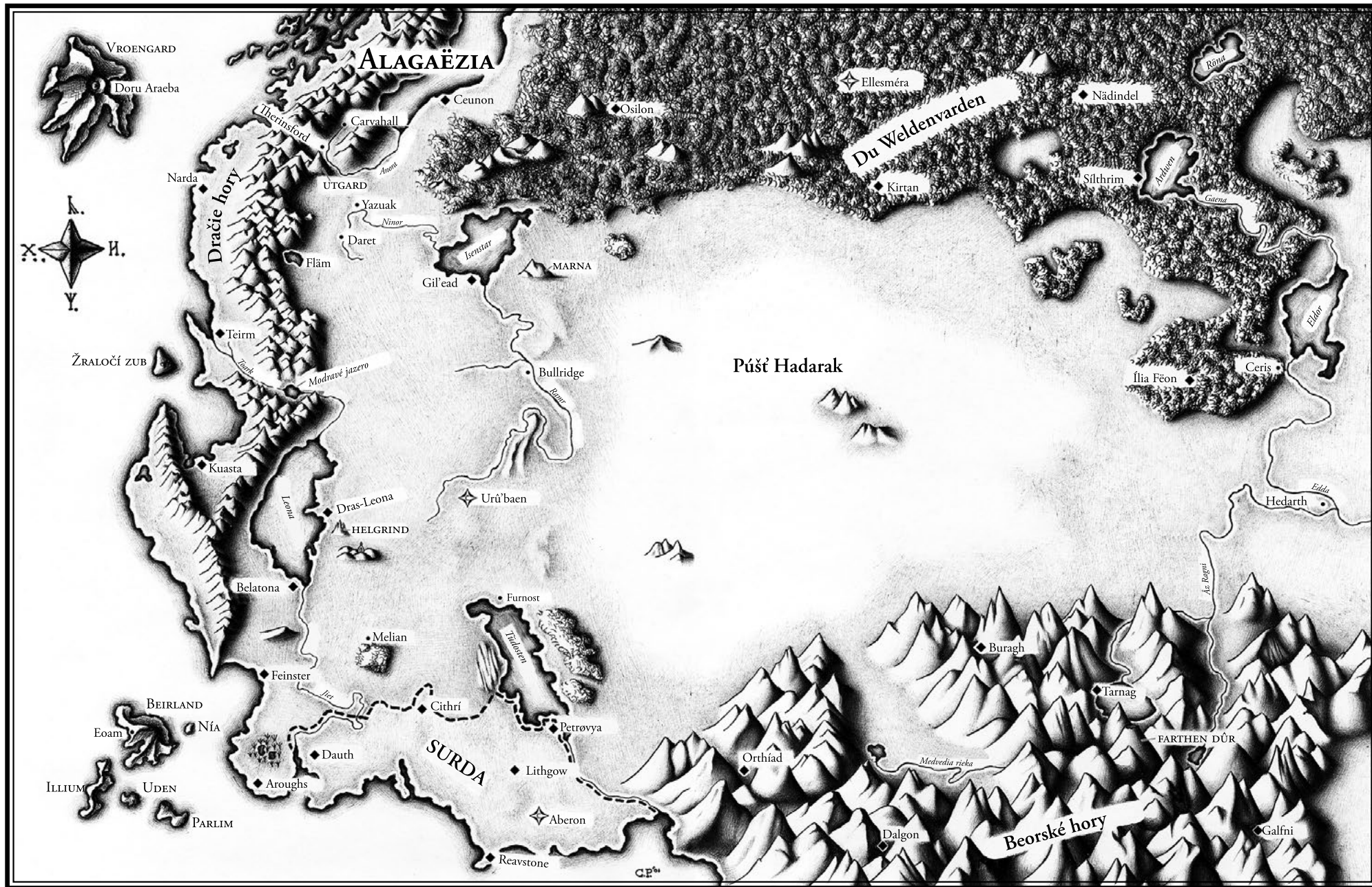
Christopher Paolini

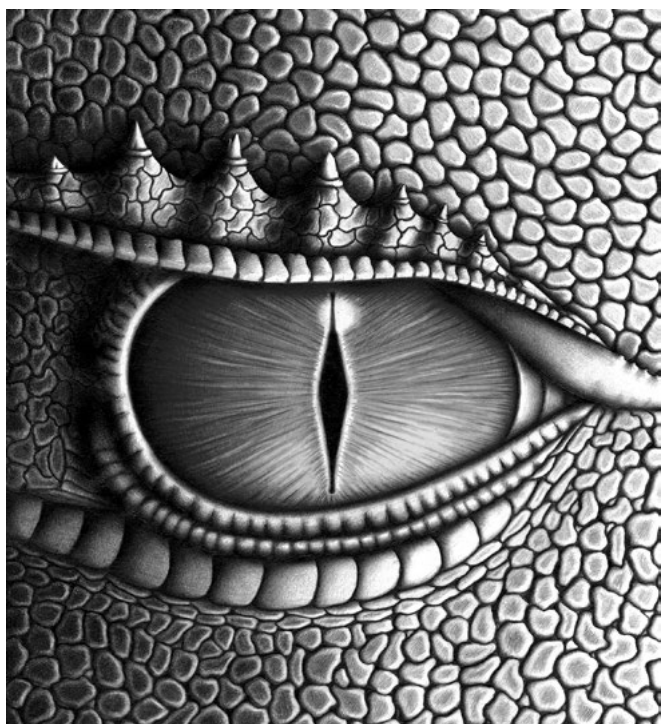
Eldest – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

CHRISTOPHER
PAOLINI

ELDEST

PRVORODENÝ

ODKAZ DRAČÍCH JAZDCOV

DRUHÁ ČASŤ

FRAGMENT

*Tak ako predošlú knihu, aj túto venujem svojej rodine.
A aj svojim skvelým priaznivcom, pretože bez nich by sa toto
dobrodružstvo nemohlo uskutočniť.*

Sé onr sverdar sitja hvass!

OBSAH

Dej <i>Eragona</i> , prvej časti Odkazu Dračích jazdcov	13
Dvojnásobná strata	21
Rada starších	29
Pravda medzi priateľmi	40
Roran	49
Lov na lovcov	58
Zafirin sľub	66
Rekviem	73
Sľub poslušnosti	79
Čarodejnica, had a pergamenový zvitok	84
Hrothgarov dar	98
Kladivo a kliešte	104
Odplata	113
<i>Az Sweldn rak Anhûin</i>	120
Celbedeil	134
Diamanty noci	148
Pod temnou oblohou	157
Po dravej rieke	164
Unášání prúdom	174
<i>Arya-svit-kona</i>	183

Ceris	190
Rany minulosti	199
Rany prítomnosti.	207
Tvár nepriateľa	215
Šíp do srdca	225
Slávnosti <i>Dagshelgr</i>	233
Lesné mesto	245
Kráľovná Islanzadi	252
Prekvapenie z minulosti	268
Presvedčenie.	272
Ohlas	282
Odchod	288
Na útesoch Tel'naeír	295
Tajný život mravcov.	314
Pod stromom Menoa	328
Labyrint opozície.	342
Na tenkej niti.	354
Elva.	361
Prebudenie	369
Prečo bojuješ?	372
Čierny pupenec	385
Podstata zla	402
Obraz dokonalosti	414
Likvidátor.	422
Narda	435
Kladivo dopadne	448
Počiatky múdrosti	464
Rozbité vajcia a opustené hniezdo	478
Dračí dar	486

Na hviezdnej čistine	503
Pristátie na pevnine.	508
Teirm	514
Jeod Tyčka	522
Nečakaný spojenec.	526
Útek	537
Detská hra	551
Predzvešť vojny	555
Červená čepeľ, biela čepeľ.	564
Vízie blízke i vzdialené	572
Dary	584
Hrdlo oceánu	593
Preteky s Kančím okom.	599
Do Aberonu	606
Horiace pláne.	616
Mraky vojny	633
Nar Garzhvog	639
Čarodejkin nápoj.	646
Búrka vypukla	658
Približovanie	666
Prvorodený	671
Dedičstvo	679
Stretnutie	687
O autorovi	702
Jazykový sprievodca.	703
Stručný prehľad postáv, miest a niektorých zvláštností	712
Podakovanie	717

DEJERAGONA,

prvej časti *Odkazu Dračích jazdcov*

Eragon – pätnásťročný farmársky chlapec – nečakane nájde na loveckej výprave hlboko v horách, známych ako Dračie hory, vyleštený modrý kameň. Prekvapený ho vezme na farmu, kde žije so svojim strýkom Gerom a s bratancom Roranom. Eragona vychoval Gero a jeho nebohá manželka Marian. O jeho otcovi sa nevie nič a matku Selenu, Gerovu sestru, od Eragonovho narodenia nikto nevidel.

Neskôr kameň pukne a vyľahne sa z neho dračie mláďa. Keď sa ho Eragon dotkne, na dlani sa mu zjaví strieborná značka a medzi ním a drakom vznikne pevné a nezrušiteľné puto. Tak sa z Eragona stáva jeden z legendárnych Dračích jazdcov.

Dračí jazdci boli ustanovení pred tisíckami rokov – po veľkej vojne medzi elfmi a drakmi – a ich úlohou bolo zaistiť, aby sa medzi týmito dvoma rasami už nikdy nerozhorelo nepriateľstvo. Jazdci boli strážcami mieru, učiteľmi, liečiteľmi, znalcami prírody a najväčšími spomedzi čarodejov – pretože spojenie s drakmi im prinieslo schopnosť používať mágiu. Za ich vlády a pod ich ochranou prežívala krajina zlaté časy.

Keď sa do Alagaëzie prisťahovali ľudia, stávali sa členmi rádu Jazdcov aj niektorí z nich. Po mnohých rokoch prežitých v mieri obludní a bojovní urgalovia zabilí draka mladému ľudskému Jazdcovi Galbatorixovi. Strata draka i rozhodnutie starších nedať mu nového pripravili Galbatorixa o rozum, a tak sa rozhodol Jazdcov zvrhnúť.

Ukradol dračie mláďa – dal mu meno Šruikan, ovládol ho pomocou temných kúzel a prinútil ho slúžiť mu – a zhromaždil okolo seba skupinu trinástich zradcov: Krivoprisažníkov. Za pomoci svojich nelútostných učeníkov sa Galbatorixovi podarilo zvrhnúť Jazdcov. Zabil ich vodcu Vraela a vyhlásil sa za kráľa Alagaëzie. No krajinu si podrobil len sčasti, lebo elfovia a trpaslíci si uchovali nezávislosť tým, že sa ukryli na utajených miestach, a časť ľudí sa rozhodla žiť južne od Alagaëzie v slobodnej krajine zvanej Surda. Po osemdesiatich rokoch otvorených konfliktov, ktoré vypukli po páde Jazdcov, sa nepodarilo kritický stav vyriešiť ani ďalších dvadsať rokov.

Eragon sa odrazu ocitne uprostred veľmi napätej politickej situácie. Bojí sa, že mu hrozí smrteľné nebezpečenstvo, keďže je všeobecne známe, že Galbatorix pripravil o život každého Jazdca, ktorý mu odmietol prisahať vernosť, a tak zatají draka pred vlastnou rodinou a rozhodne sa vychovať ho tajne. Časom sa ukáže, že je to malá dračica, a Eragon jej dá meno Zafira podľa draka, o ktorom sa zmienil dedinský rozprávkar Brom. Onedlho jeho bratanec Roran odchádza z farmy za prácou, ktorá mu umožní zarobiť dosť peňazí, aby mohol pomýšľať na ženbu s mäsiarovou dcérou Katrinou.

V čase, keď je už Zafira vyššia ako Eragon, prichádzajú do Carvahallu dvaja čudesní cudzinci zvaní ražakovia, ktorí okolo seba šíria hrôzu a hľadajú tajomný kameň, vlastne Zafirino vajce. Vydesená Zafira sa letí skryť do Dračích hôr a unesie so sebou aj Eragona. Navela sa Eragonovi podarí presvedčiť ju, aby sa vrátili, ale zistí, že ražakovia medzitým zrovnali jeho rodný dom so zemou a v troskách nájde utýraného a vážne zraneného Gera.

Gero krátko nato zraneniam podľahne a Eragon sa zaprisahá, že ražakov vypátra a zabije. Na úteku ho zastaví Brom, ktorý vie o Zafire, a žiada Eragona – z dôvodu, ktorý pozná len on sám –, aby ho smel sprevádzať. Eragon súhlasí; Brom mu neskôr daruje meč Zar'rok, ktorý kedysi patril jednému z Jazdcov, ale odmietne mu prezradiť, ako zbraň získal.

Eragon sa počas spoločného putovania od Broma veľa naučí – medziiným aj bojovať s mečom a používať čary. Nakoniec však stopu ražakov stratia a vydajú sa do mesta Teirm, kde žije Bromov starý priateľ Jeod. Brom dúfa, že Jeod im pomôže vypátrať skrýšu ražakov.

V Teirme sa zoznámia so zvláštnou bylinkárkou Angelou a tá veští Eragonovi budúcnosť. Predpovedá mu, že mocné sily budú súperiť, aby získali moc nad jeho osudom; aj lúboštný vzťah so ženou urodzeného pôvodu i to, že jedného dňa opustí Alagaëziu a už nikdy sa nevráti a že ho zradí niekto z vlastnej rodiny. Jej spoločník mačkolak Solembum mu tiež dáva niekoľko rád. Potom Eragon, Brom a Zafira odchádzajú do Dras-Leony, lebo dúfajú, že ražakov nájdu práve tam.

Neskôr Brom Eragonovi vyzradí, že je spojencom Vardenov – skupiny vzbúrencov, ktorí sa usilujú zvrhnúť Galbatorixa – a že v Eragonovej dedine sa skrýval a čakal len na to, kedy sa objaví nový Dračí jazdec. Prezradí mu, že pred dvadsiatimi rokmi ukradli Zafirino vajce Galbatorixovi oni dvaja s Jeodom. Brom pritom zabil Morzana, prvého a posledného Krivoprišažníka. Teraz už existujú len dve dračie vajcia a obe vlastní Galbatorix.

Nedaleko Dras-Leony Eragona a jeho spoločníka prepadnú ražakovia. Brom sa usiluje zachrániť Eragona a utrpí smrteľné zranenie. Ražakov nečakane zaženie na útek záhadný mladík menom Murtagh, ktorý tvrdí, že ich už dlhší čas prenasleduje. Nasledujúcu noc Brom umiera. Prv než naposledy vydýchne, prizná sa, že kedysi bol Jazdcom a že jeho zavraždená dračica sa tiež volala Zafira. Eragon ho pochová do pieskovcovej hrobky, ktorú Zafira kúzлом premení na čistý diamant.

Keď sa Eragon ocitne sám, bez Broma, rozhodne sa pridať spolu so Zafirou k Vardenom. Nešťastnou náhodou však v meste Gil'ead padne do zajatia a predvedú ho pred Tieňa Durzu, Galbatorixovu pravú ruku. S Murtaghovou pomocou z väzenia utečie a vezme so sebou aj ďalšieho Tieňovho väžňa – elfku Aryu, ktorá

je v hlbokom bezvedomí. V tom čase sú už Eragon a Murtagh veľkí priatelia.

Arya sa myšlienkami spojí s Eragonom a vyzradí mu, že dlhé roky prenášala Zafirino vajce medzi elfmi a Vardenmi v nádeji, že Zafira si konečne vyberie nového Jazdca a vyľiahne sa pre niektoré z ich detí. Lenže počas poslednej cesty si ju vystriehol Durza a prepadol ju. Arya bola nútená kúzlom premiestniť vajce preč – a vtedy ho našiel Eragon. Teraz je vážne zranená a neodkladne potrebuje pomoc Vardenov. Prostredníctvom myšlienok ukáže Eragonovi, ako vzbúrencov nájsť. Nasleduje napínavý útek a preteky s časom. Eragon a jeho priatelia prekonajú za osem dní takmer štyristo míľ. Prenasleduje ich skupina urgálov a uprostred nebotyčných Beorských hôr ich zaženú do pasce. Murtagh, ktorý pôvodne k Vardenom odmietal ísť, sa už nemá ako vrátiť a nakoniec sa Eragonovi prizná, že je Morzanovým synom. Činy svojho otca však odsudzuje; preto utiekol pred Galbatorixovou ochranou a rozhodol sa hľadať vlastnú cestu. Ukáže Eragonovi obrovskú jazvu krížom cez celý chrbát, ktorú mu v detstve spôsobil Morzan, keď po ňom hodil meč. Vtedy sa Eragon dozvie, že jeho meč kedysi patrilo Murtaghovmu otcovi, ktorý vydal Jazdcov Galbatorixovi a zavraždil mnohých svojich bývalých druhov.

Už-už sa zdá, že ich urgálovia dostanú, no v poslednej chvíli Eragona a jeho priateľov zachránia Vardeni, ktorí akoby vystúpili priamo zo skaly. Ukáže sa, že vzbúrenci sa ukrývajú vo Farthen Dûr, obrovskej dutej hore desať míľ vysokej a desať míľ širokej. Tu sa nachádza aj hlavné mesto trpaslíkov – Tronjheim. Eragona predvedú pred Ažihada, vodcu Vardenov, no Murtagha pre jeho pôvod uväznia. Ažihad vysvetlí Eragonovi veľa vecí – medziiným aj to, že Vardeni, elfovia a trpaslíci uzavreli dohodu, že keď sa objaví nový Jazdec, bude ho zo začiatku vyučovať Brom a potom ho pošlú k elfom, kde svoj výcvik dokončí. Eragon sa teraz musí rozhodnúť, či sa tejto dohode podriadi.

U Vardenov sa stretáva s kráľom trpaslíkov Hrothgarom a Ažihadovou dcérou Nasuadou; jeho myseľ a schopnosti preverujú dvojča-

tá – dvojica plešivých a úlisných čarodejov, ktorí sú v Ažihadových službách; v šermiarskom súboji súperí s Aryou, ktorá sa medzitým uzdravila; a znova sa stretáva s Angelou a so Solembumom, ktorí sa pridali k Vardenom. Eragon a Zafira dajú tiež požehnanie jednému z osirených vardenských novorodeniakov.

Eragonov pobyt naruší správa, že cez tunely vykopané trpaslíkmi sa blíži urgalská armáda. V bitke, ktorá sa následne rozpúta, Eragona a Zafiru od seba oddelia a on sa musí postaviť Durzovi sám, bez jej pomoci. Durza je oveľa silnejší ako ktorýkoľvek človek, poľahky Eragona premôže a presekne mu chrbát od pleca po bok. Našťastie Zafira s Aryou preboria strop sály – hviezdny zafír Isidar Mithrim široký šesťdesiat stôp –, na okamih odvedú Durzovu pozornosť a vtedy mu Eragon v poslednej chvíli prebodne srdce. Urgalov, ktorých dovtedy Durza ovládal čarami, sa podarí zatlačiť späť do tunelov.

Zatiaľ čo Eragon leží po bitke v bezvedomí, telepaticky sa s ním spojí bytosť, ktorá sa mu predstaví ako Togira Ikonoka – Zdravý mrzák. Sľubuje Eragonovi odpovede na všetky jeho otázky a nabáda ho, aby ho vyhľadal v Ellesmére, kde žijú elfovia.

Keď sa Eragon preberie, zistí, že napriek všetkej Angelinej snahe mu zostala na chrbte obrovská jazva, podobná tej Murtaghovej. Sklamane si uvedomuje, že Durzu sa mu podarilo zabiť len šťastnou náhodou a že zúfalo potrebuje ďalší výcvik.

Na konci prvej knihy sa Eragon rozhodne, že vyhľadá Togiru Ikonoku v Ellesmére a bude sa od neho učiť. Temný osud sa naplňuje, po krajine sa šíria prvé správy o nadchádzajúcej vojne a rýchlo sa blíži čas, keď Eragon bude musieť urobiť rozhodujúci krok a postaviť sa zoči-voči svojmu jedinému skutočnému nepriateľovi: kráľovi Galbatorixovi.

ELDEST

DVOJNÁSOBNÁ STRATA

Piesne o mŕtvych sú nárekmi živých, pomyslel si Eragon, keď k nemu doľahlo kvŕlenie žien, ktoré zberali telá svojich milovaných z krvou nasiaknutej zeme Farthen Dûr, a prekročil pokrútené telo urgala dorúbaného na nepoznanie. Zafira mŕtvolu radšej opatrne obišla. V dutej hore panovalo ponuré prítmnie a Zafirine lesklé modré šupiny boli v šere jedinou farebnou škvrnou.

Už tri dni uplynuli od bitky o Tronjheim, míľu vysoké kužeľovité mesto umiestnené uprostred Farthen Dûr, ktorú vybojovali Vardeni a trpaslíci proti urgalom, ale bojisko bolo ešte vždy posiate zmasakrovanými telami. Mŕtvych bolo toľko, že ich nestíhali pochovávať. V diaľke, až pod stenou Farthen Dûr, blkotala obrovská dymiaca vatra, na ktorej spaľovali urgalov. Tých nečakal nijaký pohreb ani dôstojné miesto odpočinku.

Len čo sa Eragon prebral z bezvedomia a zistil, že mu Angela zacelila ranu, chcel pomáhať liečiť zranených. Skúsil to tri razy, no zakaždým ho prepadla strašná bolesť, ktorá akoby mu vystreľovala z chrbta. Liečitelia mu dávali piť všelijaké odvary a Arya s Angelou zhodne tvrdili, že je už úplne zdravý, no chrbát ho bolel a bolel. Ani Zafira mu nedokázala pomôcť, mohla sa s ním len spojiť myslou a prežívať muky spolu s ním.

Eragon si rukami počúchal tvár a pozrel sa hore cez vzdialený otvor na vrcholci Farthen Dûr, kde cez hustý čierny dym z pohrebnej hranice matne presvitali hviezdy. *Tri dni.* Uplynuli tri dni, čo zabil

Durzu; tri dni, čo ho ľudia začali prezývať Tieňobijca; tri dni, čo mu posledné útržky bosorákovho vedomia takmer vyplienili myseľ, keby ho nebol zachránil záhadný Togira Ikonoka – Zdravý mrzák. Okrem Zafiry nepovedal o svojej vidine ani živej duši. Súboj s Durzom a temní duchovia, ktorí ho načas ovládli, Eragona zmenili. Či k lepšiemu, alebo horšiemu, to posúdiť nevedel. No cítil sa zraniteľný, akoby sa pri akomkoľvek nečakanom otrase mohlo jeho vyliečené telo a vedomie roztrieštiť na kusy.

Teraz sa vrátil na miesto bitky, kam ho dohnala túžba na vlastné oči vidieť jej následky. Rozhliadol sa okolo seba, no namiesto jasania a slávy, ktoré čakal podľa piesní o hrdinoch, uvidel len hrozný rozklad a smrť.

V minulosti, skôr než ražakovia zavraždili jeho strýka Gera, by Eragona pohľad na brutalitu medzi ľuďmi, trpaslíkmi a urgalmi, ktorej bol svedkom, zlomil. Teraz sa však cítil ochromený. Vďaka Zafire si už dávno uvedomil, že jediný spôsob, ako si uprostred toľkej bolesti uchovať zdravý rozum, je konať. Navyše už neveril, že život má nejaký skrytý zmysel – nie po tom, čo videl obrovských kullov trhať mužov na kusy, zem pokrytú odtrhnutými končatinami a hlinu takú nasiaknutú krvou, že mu premáčala podrážky čižiem. *Vojna je čosi, čo sa nedá ospravedlniť, usúdil, jedine ak je to boj na záchranu bezbranných.*

Zohol sa a zdvihol z rozbahnenej zeme zub – stoličku. Pohadzoval ho v dlani a spolu so Zafirou pomaly obchádzali udupanú pláň. Keď zastali na jej okraji, zbadali, že sa k nim od Tronjheimu náhli Jörmundur, Ažihadov zástupca. Len čo prišiel bližšie, uklonil sa. Eragon vedel, že ešte pred pár dňami by Jörmundur nič také neurobil.

„Som rád, že som ťa zastihol, Eragon.“ V jednej ruke zvieral kus pergamenu. „Ažihad sa vracia a chce, aby si bol tu, keď príde. Ostatní už naňho čakajú pred západnou bránou Tronjheimu. Treba sa nám poponáhľať, ak tam chceme byť včas.“

Eragon prikývol a zamieril k bráne, pričom jednou rukou sa neprestával dotýkať Zafiry. Posledné tri dni sa Ažihad väčšinu času zdržiaval mimo. Prenasledoval urgalov unikajúcich cez labyrint

tunelov, ktoré do skaly pod Beorskými horami vykopalí trpaslíci. Medzi jednotlivými výpravami ho Eragon zazrel len raz a Ažihad vtedy strašne zúril, pretože zistil, že jeho dcéra Nasuada neposlúchala rozkaz a neodišla pred bitkou spolu s ostatnými ženami a deťmi do bezpečia. Namiesto toho sa potajomky pridala k vardenským lukostrelcom a bojovala po ich boku.

Ažihada teraz sprevádzali dvojčatá a Murtagh: dvojčatá ho mali pred nebezpečenstvom ochraňovať čarami, zatiaľ čo Murtagh túžil dokázať, že voči Vardenom neprechováva nepriateľstvo a že mu môžu dôverovať. Eragona prekvapilo, ako veľmi sa zmenil postoj ľudí k Murtaghovi. Veď jeho otec bol Dračí jazdec Morzan, ktorý vydal Jazdcov do rúk Galbatorixa. Vardeni mu sprvu nedôverovali aj napriek tomu, že otvorene opovrhoval svojim otcom a bol Eragonovi hlboko oddaný. Lenže teraz nikto nechcel plytvať energiou na prejavy malichernej nenávisťi, pretože ich čakalo nesmierne veľa práce. Eragon ľutoval, že sa nemôže s Murtaghom pohovárať, a už sa tešil, ako spolu rozoberú všetko, čo sa udialo, len čo sa vráti.

Keď obišli Tronjheim, pred bránou z hrubých brvien uvideli vo svetle lampášov nevelkú skupinku. Bol v nej aj trpaslík Orik, ktorý nedočkavo prestupoval na mocných nohách, a Arya. V tme ostro svietil biely obvaz na jej ramene a odrážal sa od jej vlasov. Eragon pocítil čudné vzrušenie ako vždy, keď elfku zbadal. Krátko naňho uprela výrazné zelené oči a potom znova začala vyzeráť Ažihada.

Tým, že Arya rozbila Isidar Mithrim – obrovský zafír, ktorý mal priemer šesťdesiat stôp a bol vybrúsený do tvaru ruže, pomohla Eragonovi zabiť Durzu a vyhrať bitku. No trpaslíci jej nevedeli odpustiť, že im zničila ich najcennejší poklad. Odmietli úlomky zafíru odpratať a nechali ich ležať v obrovskom kruhu uprostred hlavnej tronjheimskej sály. Eragon videl tú spúšť na vlastné oči a prežíval smútok nad zmarenou krásou spolu s trpaslíkmi.

So Zafírou zostali stáť vedľa Orika a rozhliadli sa po pusteji pláni okolo Tronjheimu, ktorá sa rozprestierala päť míľ na všetky strany až po úpätia Farthen Dûr. „Odkiaľ má Ažihad prísť?“ spýtal sa Eragon.

Orík ukázal na trs lampášov zavesených okolo obrovskej diery vedúcej do tunela asi dve míle od nich. „Mal by sa zjaviť každú chvíľu.“

Eragon trpezlivo čakal s ostatnými, odpovedal na otázky, ak sa ho niekto niečo spýtal, ale inak bol radšej, keď sa mohol myšlienkami zhovárať so Zafirou. Ticho, ktoré zavládlo vo Farthen Dûr, mu vyhovovalo.

Prešla celá polhodina, kým sa vo vzdialenom tuneli niečo pohlo. Najprv z neho vyliezla skupina desiatich mužov, potom sa obrátili a pomohli vyliezť približne rovnakému počtu trpaslíkov. Jeden z mužov – Eragon usúdil, že je to Ažihad – zdvihol ruku a bojovníci za ním sa zoradili do vyrovnaného dvojstupu. Na jeho povel sa útvar pohol a hrdo pochodoval k Tronjheimu.

No prešli sotva päť yardov, keď sa v tuneli zrazu niečo zahmýrilo a začali z neho vyskakať ďalšie postavy. Eragon prižmúril oči, lebo na takú diaľku zreteľne nedovidel, čo sa tam deje.

To sú urgalovia! zhrozila sa Zafira a telo sa jej naplo ako tetiva luku.

Eragon nestrácal čas otázkami. „Urgalovia!“ vykrikoval a vyskočil na Zafiru, nazlostenej, že svoj meč Zar’rok nechal v komnate. Potom ako urgalskú armádu zahnali, v tejto chvíli nikto útok nečakal.

Keď Zafira rozťahla azúrové krídla, mávla nimi, poskočila vpred a každú sekundu naberala čoraz väčšiu rýchlosť a výšku. Eragona ostro zbolela rana. Arya pod nimi sa tiež rozbehla k tunelu a utekala tak rýchlo, že na zemi takmer držala tempo s letiacou Zafirou. Orík s ostatnými sa pustili za ňou, no nestačili jej. Jörmundur uháňal späť do kasární.

Eragon sa mohol len bezmocne prizerať, ako urgalovia útočia na zadný voj Ažihadovej jednotky, pretože na takú vzdialenosť nedokázal použiť kúzlo. Netvori využili moment prekvapenia a rozsekali štyroch mužov. Nato sa ostatní bojovníci zhrčili okolo Ažihada, aby ho chránili. Nastala trma-vrma, zarinčali meče a sekery, ako sa do seba pustili. Od jedného z dvojčiat vyšľahol záblesk a vzápätí jeden urgal klesol na zem s odseknutou pažou.

Minútu sa zdalo, že obrancovia dokážu urgalom odolať, potom však vo vzduchu zavíralo, akoby sa okolo vojakov spustil riedky závoj hmly, a keď sa rozptýlil, na nohách stáli už len štyria bojovníci: Ažihad, dvojčatá a Murtagh. Vzápätí ich obklúčili urgalovia a Eragonovi, ktorý to pozoroval so vzrastajúcou hrôzou a s obavami, úplne zakryli výhľad.

Nie! Nie! Nie!

Skôr než Zafira stačila doletieť na miesto, urgalovia sa rozbehli k tunelu, zmizli pod zemou a zanechali za sebou iba ležiace telá.

Eragon zoskočil, len čo sa Zafira dotkla zeme. Nakrátko ho premochol strach a zármutok a zaváhal. *Toto nedokážem.* Priveľmi mu to pripomínalo okamih, keď sa vrátil na farmu a našiel tam umierajúceho strýka Gera. S každým krokom premáhal hrôzu a začal zisťovať, či niekto prežil.

Miesto zrážky desivo pripomínalo bojisko, ktoré si bol nedávno pozrieť, len tu bola krv úplne čerstvá.

Uprostred tej skazy ležal Ažihad, prsný pancier mal na mnohých miestach prerazený a okolo neho sa váľalo päť urgalov, ktorých stačil pobiť. Ešte dýchal, sťažka a prerývane. Eragon si k nemu kľakol a sklonil hlavu, aby mu slzy nepadali na veliteľovu poranenú hrud'. Také rany by nedokázal zaceliť nikto. Arya už dobiehala, no potom sa zarazila a zostala stáť. Videla, že Ažihadovi niet pomoci, a od smútku sa jej stiahla tvár.

„Eragon,“ vykĺzol Ažihadovi z úst sotva počuteľný šepot.

„Áno, tu som.“

„Dobre ma počúvaj, Eragon... Mám pre teba posledný príkaz.“ Eragon sa naklonil bližšie, aby zachytil slová umierajúceho. „Musíš mi niečo sľúbiť – sľúb... že nedopustíš, aby medzi Vardenmi zavládol chaos. Oni sú jediná nádej, ako vzdorovať Kráľovstvu... Musia zostať silní. Sľúb mi to.“

„Sľubujem.“

„Žehnám ti. Mier s tebou, Eragon Tieňobjca...“ Ažihad posledný raz vydýchol, zatvoril oči, na vznešenej tvári sa mu rozhostil pokoj a zomrel.

Eragon zvesil hlavu. V hrdle mu navrela bolestivá tvrdá hrča, ktorá mu nedala dýchať. Arya nad Ažihadom vyriekla niekoľko slov v starodávnom jazyku a potom svojím zvučným melodickým hlasom dodala: „Beda... jeho smrť zapríčiní veľa rozbrojov. Mal pravdu, musíš urobiť všetko, čo je v твоjich silách, aby si zabránil mocenským bojom. Budem ti pomáhať, ako budem vládať.“

Eragonovi nebolo do reči. Mlčky civel na ostatné telá. Dal by všetko na svete za to, aby mohol byť niekde inde. Zafira sa dotkla nosom jedného z urgalov a poznamenala: *Toto sa nemalo stať. Je to zločin a stal sa vo chvíli, keď sme mali byť v bezpečí a oslavovať víťazstvo.* Pozorne preskúmala ďalšiu mŕtvolu a potom sa prudko poobzerala na všetky strany. *Kam sa podeli dvojčatá a Murtagh? Medzi mŕtvymi nie sú.*

Eragon prebehol pohľadom mŕtve telá. *Máš pravdu!* Plný nádeje sa rozbehol k ústiu tunela. Na zošliapaných mramorových schodoch boli kaluže tuhnúcej krvi – ako rad čiernych zrkadiel, lesklých a oválnych –, akoby tadiaľ niekto ťahal roztrhané telá do podzemia. *Urgalovia ich museli odniesť! Ale prečo? Nikdy predsa neberú zajatcov ani rukojemníkov.* Znova prepadol zúfalstvu. *Čo už na tom záleží. Bez posíl ich nemôžeme prenasledovať. A ty by si sa do tunela aj tak nedostala.*

Možno sú ešte nažive. To ich necháš napospas urgalom?

Čo chceš, aby som urobil? Tunely trpaslíkov sú jedno nekonečné bludisko! Ved' by som sa tam stratil. A pešo urgalov nedobehnem, to by dokázala jedine Arya.

Tak ju o to požiadaj.

Aryu! Eragon zaváhal, kolísal medzi túžbou niečo podniknúť a strachom, že ju vystaví nebezpečenstvu. No Arya bola jediná, kto by si s urgalmi vedel poradiť. Vzdychol a vysvetlil jej, čo zistili.

Arya sa zachmúrila, až sa jej šikmé obočie spojilo. „To nedáva zmysel.“

„Budeš ich prenasledovať?“

Chvíľu sa naňho uprene dívala. „*Wiol ono.*“ *Kvôli tebe.* Potom sa rozbehla, meč sa jej zaleskol v ruke a zmizla v útrobach zeme.

Eragon sa so skríženými nohami usadil vedľa Ažihada, aby držal hliadku nad jeho telom. Vlastná bezmocnosť ho páčila ako oheň. Nedokázal sa zmieriť s tým, že Ažihad je mŕtvy a Murtagh nezvestný. *Murtagh*. Syn jedného z Krivoprísazníkov – trinástich Jazdcov, ktorí pomohli Galbatorixovi zničiť vlastný rád a vyhlásiť sa za kráľa Alagaëzie – a jeho priateľ. Eragon si síce občas želel, aby mu zmizol zo života, ale keď ho teraz niekto násilím odstránil, zanechala v ňom jeho strata nečakanú prázdnotu. Sedel bez pohnutia, kým nedorazil Orík so svojimi mužmi.

Keď trpaslík zbadal mŕtveho Ažihada, zadupal, zakliak v trpasličom jazyku a zasekol sekeru do tela mŕtveho urgala. Muži len vydesene stáli a mlčali. Orík vzal do mozoľnatej dlane hrst hliny, pozmolil ju a chrapľavo povedal: „Práve sme stúpili do sršnieho hniezda. Po tomto už nikdy nebude medzi Vardenmi pokoj. *Barzûln*, veci sa nesmierne komplikujú. Bol si tu včas, aby si počul jeho posledné slová?“

Eragon letmo pozrel na Zafiru. „To musí počkať. Zopakujem ich len tomu, komu boli určené.“

„Rozumiem. A kde je Arya?“

Eragon ukázal k tunelu.

Orík znova zakliak, potom pokrútil hlavou a čupol si.

Zanedlho dorazil Jörmundur so šíkom vojakov zoradených do dvanástich radov po šiestich. Dal im znamenie, aby zostali stáť za kruhom nehybných tiel, zatiaľ čo on pokračoval dopredu. Zohol sa a dotkol sa Ažihadovho pleca. „Ako môže byť osud taký krutý, starý priateľ? Keby tá mizerná hora nebola taká obrovská, stihol by som prísť skôr a zachránil by som ňu. Namiesto toho sme na vrchole víťazstva utrpeli najťažšiu stratu.“

Eragon mu potichu povedal o Aryi a zmiznutí dvojčiat s Murtaghom.

„Nemala tam chodiť,“ pokrútil hlavou Jörmundur a narovnal sa, „ale s tým teraz už nič nenarobíme. Postavím sem stráž, no potrvá aspoň hodinu, kým zoženieme nejakých trpaslíkov ako sprievodcov pre ďalšiu výpravu do podzemia.“

„Rád vás povediem,“ ponúkol sa Orik.

Jörmundur sa obrátil k Tronjheimu a pohľad uprel do prázdna. „Nie, teraz ťa bude potrebovať Hrothgar,“ povedal po chvíli. „Musí tam ísť niekto iný. Prepáč, Eragon, ale všetky dôležité osoby musia zostať tu, kým nebude zvolený Ažihadov nástupca. Arya sa bude musieť o seba postarať sama... Aj tak by sme ju už nedobehli.“

Eragon prikývol a zmieril sa s tým ako s nevyhnutnosťou.

Jörmundur preletel pohľadom dookola a povedal nahlas, aby ho všetci počuli: „Ažihad zomrel smrťou bojovníka! Pozrite, sám zabil piatich urgalov. Obyčajného muža by premohol aj jeden. Vzdáme mu všetky pocty a budeme dúfať, že jeho duša bohov poteší. Odneste Ažihada a jeho spolubojovníkov na štítoch späť do Tronjheimu... a nehanbite sa ukázať slzy, pretože toto je deň zármutku, na ktorý nikto nezabudne. Nech máme čoskoro tú česť zabodnúť meče do zlosynov, ktorí nám zavraždili vodcu!“

Bojovníci pokľakli ako jeden muž a s obnaženými hlavami vzdali Ažihadovi hold. Potom vstali a s úctou ho zdvihli na svojich štítoch, takže im spočíval na pleciah. Mnohí Vardeni plakali už teraz, slzy im stekali po zarastených tvárach, no napriek tomu so vztýčenými hlavami splnili svoju povinnosť a nedovolili, aby im Ažihad spadol. Slávnostným krokom pochodovali späť do Tronjheimu a Zafira s Eragonom kráčali uprostred sprievodu.

RADA STARŠÍCH

Eragon prudko otvoril oči, prekotúlal sa na okraj postele a rozliadol sa po izbe ponorenej do tlmeného svetla z napoly stiahnutého lampáša. Sedel a pozoroval spiacu Zafiru. Svalnaté boky sa jej rytmicky dvíhali a klesali, keď šupinatými nozdrami naberala vzduch do pľúc obrovských ako kováčske mechy. Eragon si pomyslel na nespútaný oheň, ktorý už dokázala v sebe nahromadiť a s ohlušujúcim revom vypustiť z tlamy, kedy sa jej zachcelo. Bol to desivý pohľad, keď z nej prúdili plamene, ktoré by dokázali roztaviť kov, no jej jazyku a slonovinovobielym zubom neublížili. Od chvíle, čo prvý raz vychrlila oheň počas Eragonovho boja s Durzom – keď sa k nim vrhla z vrcholu Tronjheimu –, bola na svoju šikovnosť neznesiteľne pyšná. Podchvíľou z nej vyšľahol plameň a využila každú príležitosť, aby niečo podpálila.

Keďže Isidar Mithrim bol rozbitý na kusy, Eragon so Zafirou už nemohli bývať v dračej dvorane nad ním. Trpaslíci im ponúkli ubytovanie v starej strážnici na najspodnejšom poschodí Tronjheimu. Bola to veľká miestnosť, ale strop bol nízky a steny tmavé.

Keď si Eragon spomenul na udalosti predošlého dňa, zmocnila sa ho hlboká sklúčenosť. Zahmlili sa mu oči a po lícach sa mu nezadržateľne začali kotúľať slzy – jednu z nich zachytil do dlane. O Aryi nemali nijaké správy až do neskorého večera, keď sa vyčerpaná, s rozodratými nohami vynorila z tunela. Napriek obrovskej snahe – a všetkým čarom, ktoré ovládala – sa jej urgalovia stratili.

„No našla som toto,“ povedala a podala mu fialový habit jedného z dvojčiat, roztrhaný a zakrvavený, spolu s Murtaghovou tunikou a jeho koženými šermiarskymi rukavicami. „Ležalo to na okraji hlbkej čiernej priepasti, na ktorej dno už nijaká chodba nevedie. Urgalovia museli vziať ich brnenia aj zbrane a hodiť telá dolu. Pokúšala som sa aj o nazeranie, ale nevidela som nič, len tiene bezodnej hĺbočiny.“ Jej oči sa stretli s Eragonovými. „Je mi to ľúto, sú preč.“

Eragon, ponorený do trudných myšlienok, teraz oplakával Murtagha. Ťaživý pocit straty a hrôzy bol o to strašnejší, že v predchádzajúcich mesiacoch ho zakúsil už viackrát.

Zahľadel sa na slzu na svojej dlani – malú ligotavú kvapku – a rozhodol sa, že sa tých troch pokúsi nájsť sám. Vedel, že je to zúfalý a zbytočný pokus, ale musel sa presvedčiť, že Murtagh je naozaj neodvratne preč. No nebol si celkom istý, či chce uspieť tam, kde Arya zlyhala, a či sa bude cítiť lepšie, keď uvidí Murtagha ležať dolámaného na dne priepasti hlboko pod Farthen Dûr.

„*Draumr kópa*,“ vyslovil pošepky. Kvapku zahalila tma a premenila ju na malú bodku noci na jeho striebornej dlani. Mihol sa akýsi pohyb, ako keď popred mesiac zastretý mrakmi preletí vták... a potom nič.

K prvej slze pribudla ďalšia.

Eragon sa zhlboka nadýchol, oprel sa a pokúsil sa upokojiť. Hneď ako sa po Durzovom zásahu uzdravil, uvedomil si, že prežil len vďaka šťastnej náhode – a bol to veľmi pokorujúci pocit. *Pokiaľ sa znova stretnem s nejakým Tieňom alebo s niektorým z ra'zakov, alebo dokonca s Galbatorixom, musím byť oveľa silnejší, ak z toho chcem vyjsť ako víťaz. Brom ma mohol naučiť viac, viem to. A bez neho mi zostáva len jediná šanca: elfovia.*

Zafirín dych sa zrýchlil, potom otvorila oči a naširoko zívla. *Dobré ráno, maličký.*

Dobré? Pozrel dolu a rukami zatlačil do matraca. Je to hrozné... Murtagh a Ažihad... Prečo nás hliadky v tuneloch nevarovali pred

urgalmi? Nemohli predsa sledovať Ažihadovu skupinu nepozorovane. Arya má pravdu, je to veľmi čudné.

Pravdu sa už nikdy nedozvieme, odvetila Zafira jemne. Postavila sa a zavadila krídlami o strop. Mal by si sa najesť a potom musíme zistiť, čo Vardeni plánujú. Nesmieme strácať čas, nového vodcu môžu zvoliť za pár hodín.

Eragon prikývol a spomenul si, ako sa včera rozchádzali: Oriek utekal zvestovať novinu kráľovi Hrothgarovi, Jörmundur sprevádzal Ažihadovo telo na miesto, kde bude až do pohrebu uložené, a Arya stála obďaleč a sledovala, čo sa deje.

Eragon vstal, pripásal si meč a zavesil na plece luk. Potom sa zohol a zdvihol Zafirino sedlo. Telom mu ako blesk prebehla ostrá bolesť, ktorá ho zrazila na zem. Zvíjal sa a pokúšal sa dotknúť chrbta. Mal pocit, akoby ho niekto píľil napoly. Zafira zavrčala, lebo prenikavá bolesť doľahla až k nej. Pokúšala sa ho v mysli upokojiť, ale nedokázala jeho utrpenie zmierniť. Inštinktívne zdvihla chvost, akoby sa chystala na boj.

Trvalo minúty, kým záchvat povolil a odznel posledný záchvev bolesti. Eragon sťažka lapal dych. Tvár mal zmáčanú potom, vlasy sa mu lepili a páľili ho oči. Chytil sa za chrbát a opatrne si ohmatal jazvu. Bola horúca a zapálená, citlivá na dotyk. Zafira sklonila hlavu a nosom sa dotkla jeho ruky. *Ach, maličký môj...*

Tentoraz to bolo ešte horšie, povedal a s námahou sa driapal na nohy. Oprel sa o ňu, utrel si pot a potom opatrne vykročil k dverám.

Vládzeš chodiť?

Musíme ísť. Ako drak a Jazdec máme povinnosť verejne sa vyjadriť k budúcej hlave Vardenov a možno dokonca ovplyvniť jej výber. Neza-búdaj, že máme silnú pozíciu: medzi Vardenmi sa tešíme veľkej úcte. Aspoňže tu nie sú dvojčatá, aby si to postavenie uchmatli pre seba. To je na celej situácii jediná dobrá vec.

Súhlasím. No Durza by mal aspoň tisíc rokov trpieť v mukách za to, čo ti urobil.

Zavrčal. *Len sa drž blízko pri mne.*

Spoločne prešli Tronjheimom do najbližšej kuchyne. V chodbách a halách sa ľudia zastavovali, klaňali sa im a mumľali slová *Argetlam* alebo *Tieňobijca*. Klaňali sa mu dokonca aj trpaslíci, i keď nie tak často. Eragon si všimol sklúčené, vyčerpané tváre a tmavé oblečenie na znak smútku. Ženy boli väčšinou celé v čiernom a tváre im zakrývali čipkové závoje.

V kuchyni si Eragon s kamenným podnosom zasadol k nízke-
mu stolu. Zafira ho starostlivo sledovala pre prípad, že by dostal
ďalší záchvat. Niekoľko ľudí sa ho pokúsilo osloviť, ale ona vyhrnu-
la hornú peru, zavrčala a zahňala ich preč. Eragon sa babral v jedle
a tváril sa, že vyrušovanie nevníma. *Čo myslíš, kto dokáže prevziať
vládu nad Vardenmi, keď sú Ažihad a dvojčatá mŕtvi?* spýtal sa na-
koniec, aby odpútal svoje myšlienky od Murtagha.

Zaváhala. *Mohol by si to byť aj ty, pokiaľ by sa Ažihadove slová
vysvetľovali ako požehnanie a súhlas s твоjím vodcovstvom. Málokto
by sa postavil proti. No nebolo by to múdre rozhodnutie. Je to cesta, na
ktorej vidím veľa úskalí a problémov.*

Súhlasím. Arya by navyše bola určite proti a to by bol pre nás
veľmi nebezpečný nepriateľ. Elfovia nemôžu klamať, keď hovoria sta-
rodávnym jazykom, ale v našom jazyku im v tom nič nebráni – mohla
by poprieť Ažihadove slová, keby sa jej to hodilo. Nie, netúžim sa stať
vodcom... A čo tak Jörmundur?

Ažihad ho považoval za svoju pravú ruku. No my, bohužiaľ, vieme
o ňom i o ostatných vardenských vodcoch len veľmi málo. Sme tu príliš
krátko. A keďže nepoznáme súvislosti, budeme si musieť vytvoriť úsu-
dok len na základe pocitov a dojmov.

Eragon krúžil kúskom ryby okolo kôpky kaše z akýchsi rozpu-
čených hlúz. *Nezabúdaj na Hrothgara a jednotlivé klany trpaslíkov...
tí nezostanú potichu, tiež sa budú chcieť vyjadriť. Elfovia, s výnimkou
Arye, do otázky následníctva zasiahnuť nemôžu – rozhodnutie padne,
skôr než k nim správa dorazí. Trpaslíkov však nemožno vynechať –
ani by to nepripustili. Hrothgar je na strane Vardenov, ale ak sa proti*

nemu postaví väčšina klanov, mohli by ho dohnať k tomu, že podporí niekoho, kto sa za veliteľa nehodí.

A kto by to mohol byť?

Nejaká ľahko manipulovateľná osoba. Privrel oči a oprel sa. A to by mohol byť vo Farthen Dúr ktokolvek, doslova hocikto.

Obaja hodnú chvíľu sedeli a uvažovali, čo ich čaká. Eragon, niekto za tebou prišiel, ozvala sa Zafira. *Nechce sa dať odplasiť.*

Áno? Prudko otvoril oči a žmúril, kým si nezvykol na svetlo. Pri stole stál poblednutý chlapec. Nespúšťal oči zo Zafiry, akoby sa bál, že sa ho pokúsi zožrať. „No, čo máš?“ spýtal sa Eragon, ale nie nevlúdne.

Chlapec sa vylakane strhol, zmiatol sa a potom sa uklonil. „Argetlam, volajú ťa, aby si prehovoril pred Radou starších.“

„A to je kto?“

Tá otázka vyviedla chlapca z miery ešte viac. „Rada je... sú to... ľudia, ktorých sme si my – teda Vardeni – zvolili, aby v našom meste rokovali s Ažihadom. Sú to jeho radcovia, ktorým veril, a teraz si želajú stretnúť sa s tebou. Je to veľká pocta,“ uzavrel a po tvári mu prebehol letmý úsmev.

„A ty ma tam máš doviest?“

„Áno.“

Zafira sa spýtavo pozrela na Eragona. Pokrčil plecami, nechal jedlo nedojedené a kývol chlapcovi, aby im ukázal, kadiaľ majú ísť. Chlapča celou cestou dychtivými očami obdivovalo Zar'rok a potom hanblivo sklopilo zrak.

„Ako ťa volajú?“ spýtal sa Eragon.

„Jarša, pane.“

„Pekné meno. Odovzdal si odkaz ako ozajstný posol, môžeš byť na seba hrdý.“ Jarša sa rozžiariť a od radosti až poskočil.

Došli k vypuklým kamenným dverám a Jarša ich otvoril. Za dverami bola kruhová miestnosť s nebovomodrou kupolou, na ktorej boli zobrazené súhvezdia. V strede komnaty stál okrúhly mramorový stôl zdobený vykladaným erbom klanu Dürgrimst Ingeitum – s kladivom

v kruhu z dvanástich hviezd. Pri ňom sedel Jörmundur a dvaja ďalší muži, jeden dlháň a druhý plecnatý a široký, potom žena so scvrknutými ústami, s očami položenými blízko pri sebe a so zmalovanými lícami a ďalšia žena s ohromnou záplavou šedivých vlasov nad plnou tvárou poznačenou vekom, s ktorou ostro kontrastovala dýka vykúkajúca spomedzi jej mohutných prs uväznených v korzete.

„Môžeš odísť,“ prepustil Jörmundur Jaršu, ktorý sa krátko uklonil a vyšiel.

Eragon si uvedomoval, že ho pozorujú, a preto pomaly prešiel očami celú miestnosť a sadol si doprostred radu prázdnych stoličiek, takže členovia Rady sa museli vo svojich kreslách obrátiť, aby naňho videli. Zafira sa usadila hneď zaňho, cítil jej horúci dych na temene hlavy.

Jörmundur sa napoly postavil, zľahka sa uklonil a potom si znova sadol. „Ďakujem, že si prišiel, Eragon, aj keď ty sám si utrpel ťažkú stratu. Toto je Umérth,“ ukázal na dlháňa, „a toto Falberd,“ obrátil sa k tučniakovi. „A toto sú Sabrae a Elessari,“ predstavil obe ženy.

Eragon im kývol a spýtal sa. „A čo dvojčatá? Boli členmi tejto Rady aj ony?“

Sabrae prudko pokrútila hlavou a poklopkala po stole dlhým nechtom. „Tí dvaja s nami nemali nič spoločné. Boli slizkí – dokonca horší ako slizkí –, pijavice, ktoré šli len za vlastným prospechom. Tí vôbec netúžili prinášať úžitok Vardenom. A tak v tejto Rade nemali miesto.“ Eragon cítil jej voňavku až z druhej strany stola, bola ťažká a prenikavá ako zahŕňajúci kvet. Pri tej myšlienke musel potlačiť úsmev.

„To by stačilo. Nie sme tu na to, aby sme debatovali o dvojčatách,“ vyhlásil Jörmundur. „Čelíme kríze, ktorú treba vyriešiť rýchlo a účinne. Ak Ažihadovho nástupcu nevyberieme my, urobí to za nás niekto iný. Hrothgar sa už s nami spojil a vyjadril nám sústrasť. Bol síce veľmi zdvorilý, ale kým my sa tu zhovárame, on už určite kuje vlastné plány. Nesmieme zabudnúť ani na *Du Vrangr Gata*, tunajších čarodejov. Väčšina z nich je oddaná Vardenom, ale človek nikdy nevie, čo urobia – ani v tých najlepších časoch. Lahko by sa postavili proti nám, keby z toho mohli vytĺcť niečo pre seba.

A preto potrebujeme tvoju pomoc, Eragon. Chceme, aby si potvrdil právoplatnosť voľby Ažihadovho nástupcu.“

Falberd sa s námahou postavil a oprel sa mäsitými rukami o stôl. „My piati sme sa už rozhodli, koho podporíme. Nikto z nás nepochybuje, že je to tá správna osoba. Ibaže,“ vztýčil tučný ukazovák, „prv než ti prezradíme, o koho ide, musíš nám dať čestné slovo, že nič z toho, o čom sa tu bude hovoriť – či už s nami budeš súhlasiť, alebo nie –, sa nedostane za steny tejto miestnosti.“

Prečo to odo mňa žiadajú? spýtal sa Zafiry.

Netuším, odpovedala a odrkla. Možno je to pasca... ale asi budeš musieť zariskovať a súhlasiť. Nezabúdaj však, že odo mňa nežiadali sľub mlčanlivosti. Takže pokiaľ bude treba, vždy môžem Aryi vyzradiť, o čom tu bola reč. Sú hlúpi, keď zabúdajú, že som rovnako inteligentná ako ktorákoľvek ľudská bytosť.

Eragona to upokojilo. „Dobre, máte moje slovo. A teraz, koho chcete postaviť na čelo Vardenov?“

„Nasuadu.“

To ho zaskočilo. Sklopil oči a rýchlo uvažoval. Nasuada mu ako následníčka vôbec nezišla na um – najmä pre jej mladosť, pretože bola od neho len o pár rokov staršia. Na druhej strane, samozrejme, neexistoval nijaký reálny dôvod, prečo by sa nemohla stať vodkyňou Vardenov. Lenže prečo chce Rada starších práve ju? Čo z toho budú mať? Spomenul si na Bromove rady a pokúsil sa zvážiť problém zo všetkých strán, lebo vedel, že sa musí rozhodnúť rýchlo.

Nasuada je silná, podotkla Zafira. Bude ako jej otec.

Možno máš pravdu. No z akého dôvodu si vybrali práve ju?

„A prečo nie ty, Jörmundur?“ spýtal sa Eragon, aby získal čas. „Teba Ažihad pokladal za svoju pravú ruku. Neznamená to, že by si mal po jeho smrti nastúpiť na jeho miesto?“

Členmi Rady prebehla vlna znepokojenia: Sabrae sa posadila v kresle ešte vzpriamenejšie a pevne zovrela ruky. Umérth a Falberd si vymenili zamračené pohľady, len Elessari sa usmiala, až dýka na jej hrudi poskočila.

„Pretože,“ začal Jörmundur, opatrne voliac slová, „Ažihad mal vtedy na mysli výhradne vojenské záležitosti, nič viac. Okrem toho som členom tejto Rady, ktorá má moc, len kým podporujeme jeden druhého. Bolo by šialené a veľmi nebezpečné, keby sa niekto z nás chcel povýšiť nad ostatných.“ Keď dohovoril, Rada si viditeľne vydýchla a Elessari dokonca potľapkala Jörmundura po ruke.

Ha! zvolala Zafira. Určite by prevzal moc, keby vedel prinútiť ostatných, aby ho podporovali. Len si všimni, ako naňho zazerajú. Akoby mali medzi sebou vlka.

Vlk uprostred svorky šakalov.

„Má podľa vás Nasuada dostatok skúseností?“ vypytoval sa ďalej Eragon. Elessari sa predklonila, až sa hrudou oprela o hranu stola. „Bola som tu už sedem rokov, keď sa k Vardenom pridal Ažihad. Sledovala som, ako Nasuada vyrastá z milého dievčatka na ženu, akou je dnes. Možno je občas trocha ľahkovážna, ale bude Vardenom dobrou vodkyňou. Ľudia ju budú milovať. A okrem toho ja,“ láskyplne sa poťapkala po hrudi, „a moji priatelia budeme vždy pri nej, aby sme ju viedli v neľahkých časoch. Vždy bude mať niekoho, kto jej ukáže cestu. Nedostatok skúseností nie je prekážkou, aby zaujala miesto, ktoré jej právom patrí.“

Vtedy Eragonovi konečne svitlo. Chcú mať v rukách bábku!

„Ažihadov pohreb bude pozajtra,“ vstúpil do debaty Umérth. „Hneď po pohrebe chceme Nasuada vyhlásiť za novú vodkyňu Vardenov. Ešte sa jej musíme spýtať, ale určite bude súhlasiť. Chceme, aby si bol pri jej vymenovaní – potom nikto, dokonca ani Hrothgar, nebude môcť proti našej voľbe namietať. Zároveň chceme, aby si prisahal vernosť Vardenom. Vráti sa nám tak sebadôvera, o ktorú nás obrala Ažihadova smrť, a súčasne predídeme tomu, aby sa niekto pokúsil Vardenov rozštiepiť.“

Prisahať vernosť!

Zafira sa v duchu rýchlo spojila s Eragonom. *Všimni si, že ťa nežiadajú, aby si prisahal poslušnosť Nasuade – iba Vardenom.*

Áno. Chcú byť tými, kto vymenuje Nasuadu, aby dali všetkým najavo, že sú mocnejší ako ona. Mohli požiadať Aryu alebo nás, aby sme ju vymenovali. Ale tým by uznali, že ten, kto to urobí, stojí nad všetkými Vardenmi. Takto dajú najavo vlastnú nadradenosť nad Nasuadou, vďaka prísaha vernosti získajú vládu nad nami a ešte budú ťažiť z toho, že Nasuadu verejne podporil Jazdec.

„A čo ak vašu ponuku neprijmem?“ spýtal sa. „Čo sa stane v takom prípade?“

„Ponuku?“ zopakoval po ňom Falberd v pomykove. „Nič, samozrejme. Len strašne znevážiš celý ceremoniál, keď nebudeš pri Nasuadinom zvolení. Ak ju hrdina bitky o Farthen Dûr nevezme na vedomie, bude si myslieť, že jej to Jazdec urobil naschvál a že Vardenov nepokladá za hodných jeho služieb. Kto by uniesol takú hanbu?“

Jasnejšie to už povedať nemohol. Eragon pod stolom zovrel rukoväť Zar'roku. Chcelo sa mu vykriknúť, že je zbytočné nútiť ho násilím, aby podporoval Vardenov, pretože by to urobil tak či tak. Teraz sa však inštinktívne búril a chcel sa zbaviť pút, ktorými sa ho snažili k sebe priviazať. „Ak máte o Jazdcoch takú vysokú mienku, asi by bolo najlepšie, keby som na čele Vardenov využil svoje schopnosti ja sám.“

Atmosféra v miestnosti zhustla, že by sa dala krájať. „To by nebolo múdre,“ vyhlásila nakoniec Sabrae.

Eragon horúčkovo uvažoval, ako z tejto situácie vyklučkovať.

Teraz, keď už Ažihada niet, povedala Zafira, bude asi nemožné udržať si nezávislosť od všetkých skupín, ako to od nás žiadal. Vardenov si v nijakom prípade nesmieme rozhnevať, a ak ich má jedného dňa prostredníctvom Nasuady riadiť táto Rada, musíme ich upokojiť. Nezabúdaj, že ich ženie rovnaký pud sebazáchovy ako nás.

Čo však od nás budú chcieť, keď nás budú mať v hrsti? Dodržia dohodu medzi Vardenmi a elfmi a dovolia nám odísť na výcvik do Ellesméry alebo nám prikážu niečo iné? Jörmundur na mňa pôsobí ako čestný muž, ale čo ostatní členovia Rady? Nevidím do nich.

Zafira sa mu otrela čelustou o temeno hlavy. Pristúp na to, že sa na Nasuadinom slávnostnom vymenovaní zúčastníš; myslím, že toto

musíme urobiť. A pokiaľ ide o prísahu poslušnosti, skús sa jej nejako vyhnúť. Možno sa dovtedy stane niečo, čo naše postavenie zmení... Arya hádam príde na nejaké riešenie...

A tak Eragon prikývol a povedal: „Urobím, ako si želáte, zúčastním sa na Nasuadinom vymenovaní.“

Jörmundurovi navidomoči odľahlo. „Výborne, výborne. Zostáva nám vyriešiť už len jednu vec, skôr než odídeš: Nasuadin súhlas. Nie je dôvod odkladať to, keď sme tu teraz všetci pohromade. Okamžite po ňu pošlem. Aj po Aryu – kým naše rozhodnutie zverejníme, potrebujeme súhlas elfov. Nemalo by to byť ťažké, Arya sa nepostaví proti Rade ani proti tebe, Eragon. Bude musieť na našu voľbu pristúpiť.“

„Počkať!“ zavelila Elessari a oči sa jej ocelovo blykli. „Ešte tvoje slovo, Jazdec. Si ochotný odprisahať na obrade vernosť?“

„Áno, áno, to musíš,“ pridala sa Falberd. „Pre nás Vardenov by bola potupa, keby sme ti nemohli poskytovať všemožnú ochranu.“

Veľmi elegantne vyjadrené!

Za pokus to stojí, usúdila Zafira. Obávam sa, že v tejto chvíli nemáš na výber.

Určite by sa nám neodvážili ublížiť, aj keby som hneď odmietol.

To nie, ale mohli by nám riadne strpčiť život. Radím ti súhlasiť nie kvôli mne, ale v tvojom vlastnom záujme. Existuje toľko nebezpečenstiev, pred ktorými ťa nedokážem ochrániť, Eragon... Ak stojí proti tebe sám Galbatorix, potrebuješ mať okolo seba spojencov, nie nepriateľov. Nemôžeme si dovoliť postaviť sa súčasne proti Vardenom aj proti Kráľovstvu.

„Prísahu zložím,“ povedal nakoniec. Bolo počuť, ako si všetci okolo stola vydýchli od úľavy – dokonca aj Umérth, hoci sa to snažil zakryť. *Oni sa nás boja!*

Veľmi správne, len nech sa boja, uštípačne zavrčala Zafira.

Jörmundur zavola Jaršu a niekoľkými slovami mu rozkázal priviesť Nasuadu a Aryu. Keď chlapec odbehol, rozhovor uviazol a rozhostilo sa nepríjemné ticho. Eragon členom Rady nevenoval

pozornosť a horúčkovito si lámal hlavu, ako z tejto bezvýhodiskovej situácie vybránuť. Na nič však neprišiel.

Keď sa dvere znova otvorili, všetci sa k nim s očakávaním otočili. Prvá vošla Nasuada s vysoko zdvihnutou bradou a vyrovnaným pohľadom. Mala na sebe vyšívané šaty v tom najtmavšom čiernom odtieni, ešte tmavšom než jej pokožka, oživoval ich len purpurový pás, ktorý sa jej tiahol od pleca po bok. Za ňou kráčala Arya, pružne ako mačka, a nakoniec Jarša s výrazom úprimného ohromenia na tvári.

Jörmundur chlapca prepustil a pomohol Nasuade do kresla. Eragon chcel urobiť to isté pre Aryu, ale tá ponúkané kreslo nevzala na vedomie a zostala stáť dosť ďaleko od stola. *Zafira, povedal, povedz jej rýchlo, čo sa tu stalo. Mám tušenie, že Rada starších ju nemieni informovať, že ma prinútili prisahať vernosť Vardenom.*

„Arya,“ privítal ju Jörmundur úklonom hlavy a potom sa sústredil na Nasuadu. „Nasuada, dcéra Ažihada, utrpela si najväčšiu stratu z nás všetkých a Rada starších ti chce oficiálne vyjadriť svoju najhlbšiu sústrasť...“ A potom tichšie dodal: „Chceme, aby si vedela, že s tebou veľmi cítime. Každý z nás vie, aké to je, keď v boji s Kráľovstvom stratí člena rodiny.“

„Ďakujem,“ zamrmlala Nasuada a sklopila mandľové oči. Sedela tam, plachá a zdržanlivá, a vyzerala taká zraniteľná, že Eragon zatúžil chrániť ju. Jej správanie sa tragicky líšilo od vystupovania tej energetickej mladej ženy, ktorá pred bitkou navštívila Eragona a Zafiru v dračej hale.

„Hoci v tejto chvíli prežívaš hlboký smútok, čelíme problému, ktorý musíš vyriešiť. Rada starších sa nemôže postaviť na čelo Vardenov a hneď po pohrebe musí niekto nahradiť tvojho otca. Žiadame ťa, aby si sa ujala vedenia Vardenov. Ako jeho dedičstvo ti právom patrí – Vardeni to od teba očakávajú.“

Nasuada sklonila hlavu a v očiach sa jej zaleskli slzy. Keď prehovorila, v hlase jej znel hlboký smútok: „Nikdy by mi nezišlo na um, že ma v takom mladom veku povoláte na otcovo miesto. No... ak trváte na tom, že je to moja povinnosť... s radosťou sa tohto úradu ujmem.“

PRAVDA MEDZI PRIATEĽMI

Členovia Rady starších sa triumfálne rozžiarili, spokojní, že im Nasuada vyhovela. „Pravdaže na tom trváme,“ odvetil Jörmundur, „pre tvoje dobro i pre dobro Vardenov.“ Nastala živá vrava, keď sa ostatní členovia Rady nahlas pripojili s prejavmi podpory, ktoré Nasuada prijala so smutným úsmevom. Sabrae šľahla zlostným pohľadom po Eragonovi, ktorý sa k nim nepridal.

Počas rozhovoru Eragon celý čas sledoval Aryu, ako zareaguje – či už na to, čo jej povedala Zafira, alebo na oznámenie Rady. Ani jedna z noviniek sa však na jej nepreniknuteľnej tvári neodrazila. *Keď bude po všetkom, chce s nami hovoriť*, oznámila mu Zafira.

Skôr než stačil odpovedať, Falberd sa obrátil k Aryi: „Bude takéto riešenie pre elfov prijateľné?“

Uprene sa na Falberda zadívala, až sa pod jej prenikavým pohľadom začal ošívať, a potom vytiahla obočie. „Nemôžem hovoriť za svoju kráľovnú, ale ja osobne nemám námietky. Nasuada má moje požehnanie.“

Ako by aj mohla, keď sme jej povedali, čo sa tu dialo, trpkó si pomyslel Eragon. *Všetkých nás zatlačili do kúta.*

Aryina odpoveď Radu očividne potešila.

Nasuada sa jej poďakovala a spýtala sa Jörmundura: „Treba ešte o niečom diskutovať? Som totiž unavená.“

Jörmundur pokrútil hlavou. „Všetko ostatné zariadime my. Sľubujem ti, že až do pohrebu ťa nebudeme ničím unúvať.“

„Ešte raz ďakujem. A teraz ma, prosím, ospravedlňte, potrebujem čas, aby som si premyslela, ako si čo najlepšie uctiť pamiatku môjho otca a slúžiť Vardenom. Dali ste mi veľa námetov na premýšľanie.“ Nasuada položila ruky do lona, roztiahla nežné prsty a pohľadkala čiernu látku svojich šiat.

Zdalo sa, že Umérth chce proti náhlemu ukončeniu zasadania Rady protestovať, ale Falberd ho umlčal mávnutím ruky. „Samozrejme, len si to pokojne premysli. Keby si potrebovala pomoc, sme ti kedykoľvek k službám.“ Kývol na ostatných, aby ho nasledovali, a zamieril okolo Arye k dverám.

„Eragon, prosím, ty tu zostaň.“

Eragona to síce prekvapilo, ale nevenoval pozornosť znepokojeným pohľadom a znova sa posadil. Falberd chvíľu otáľal pri dverách, očividne by najradšej ešte zostal, ale potom pomaly vyšiel von. Arya opustila miestnosť ako posledná. Prv než zatvorila dvere, pozrela na Eragona očami plnými znepokojenia a obáv, ktoré doteraz skrývala.

Nasuada sedela napoly odvrátená od Eragona a Zafiry. „Takže sa opäť stretávame, Jazdec. Nepozdravil si ma. Urazila som ťa hádam?“

„Nie, Nasuada. Nechcel som hovoriť zo strachu, aby som nepovedal niečo netaktné alebo hlúpe. Za daných okolností sa nepatrí prednášať unáhlené výroky.“ Zrazu sa ho zmocnil neodbytný pocit, že niekto načúva za dverami. Prekonal zábrany vo svojej mysli, sústredil sa na kúzlo a pošepky povedal: „*Atra nosu waise vardo fra eld hórmya...* Tak, a teraz môžeme hovoriť, už nás nemôže tajne počúvať nijaký človek ani trpaslík a ani elf.“

Z Nasuadinho tela sa vytratilo napätie. „Vďaka, Eragon. Ani nevieš, ako sa mi uľavilo.“ Teraz jej slová zneli dôraznejšie a sebaistejšie ako predtým.

Zafira sa zdvihla spoza Eragonovho kresla, opatrne obišla stôl a zostala stáť pred Nasuadou. Sklonila veľkú hlavu a jedným zafírovým okom sa zahľadela do jej dvoch čiernych. Uprene ju pozorovala celú minútu, potom jemne odfrkla a vystrela sa. *Povedz jej, požiadala Eragona, že s ňou v jej ťažkej situácii cítim. A že jej sila*

sa musí stať silou Vardenov, keď nastúpi na Ažihadovo miesto. Budú potrebovať spoľahlivú vodkyňu.

Eragon zopakoval jej slová Nasuade a ešte dodal: „Ažihad bol veľký muž – jeho meno sa navždy zachová v pamäti nás všetkých... Je tu však niečo, čo by si mala vedieť. Pred svojou smrťou ma Ažihad poveril, dokonca mi rozkázal, aby som zabránil rozvratu medzi Vardenmi. To boli jeho posledné slová. Počula ich aj Arya. Chcel som si to nechať pre seba, pretože viem, aké by to mohlo mať následky, ale ty máš právo vedieť to. Netuším, čo mal Ažihad na mysli ani čo presne odo mňa chcel, ale jedným som si istý: budem brániť Vardenov zo všetkých síl. Chcem, aby si to vedela a aj to, že sa vôbec netúžim postaviť na ich čelo.“

Nasuada sa trpkou zasmiala. „Ani ja by som tam nemala stáť, však?“ Jej odmeranosť sa kamsi vytratila, zostala len vyrovnanosť a odhodlanie. „Dobre viem, prečo si ťa sem zavolali skôr ako mňa a o čo sa Rada pokúša. Myslíš, že za tie roky, čo som pomáhala svojmu otcovi, nám takáto možnosť nezišla na um? Rada urobila presne to, čo som od nej očakávala. A teraz je všetko pripravené, aby som prevzala velenie nad Vardenmi.“

„Takže ty nemáš ani v najmenšom úmysle dovoliť, aby ťa ovládli,“ prekvapil sa Eragon.

„Nie. Zachovaj posledné Ažihadove slová v tajnosti, Eragon. Nebolo by múdre roztrubovať ich, lebo ľudia by si to mohli vysvetliť tak, že ťa chcel urobiť svojím nástupcom, a to by podkopalo moju autoritu a vnieslo medzi Vardenov chaos. Ažihad povedal, čo pokladal za potrebné na záchranu Vardenov. Urobila by som to isté. Môj otec...“ Na okamih sa jej zachvel hlas. „Dokončím dielo svojho otca, aj keby ma to malo stáť život. To pochop zasa ty ako Jazdec. Všetky Ažihadove plány, všetky jeho stratégie a ciele sú teraz mojimi. Nezmarím otcove nádeje vlastnou slabosťou. Kráľovstvo *porazíme*, Galbatorixa *zvrhneme* a spravodlivú vládu *nastolíme*.“

Keď dopovedala, po líci sa jej skotúlala slza. Eragon sa na ňu uprene díval a uvedomoval si, aké je jej položenie ťažké, a pochopil

nezdolnosť jej charakteru, ktorú predtým nepostrehol. „A čo čakáš odo mňa, Nasuada? Čo mám pre Vardenov urobiť ja?“

Pozrela mu priamo do očí. „Ty si môžeš robiť, čo chceš. Členovia Rady sú obyčajní hlupáci, ak si myslia, že ťa budú môcť dirigovať. Vardeni a trpaslíci ťa pokladajú za hrdinu, a keď sa o tvojom víťazstve nad Durzom dopočujú elfovia, budú ti zaň vzdávať hold aj oni. Keby si sa postavil proti Rade alebo proti mne, budeme ti musieť ustúpiť, lebo ľud ťa bezvýhradne podporí. V tomto okamihu si pre Vardenov tá najmocnejšia osoba. Ak ma podporíš ako ich vodkyňu, určite budem pokračovať smerom, ktorý vytýčil Ažihad: ty odídeš s Aryou k elfom, budeš sa tam učiť a potom sa vrátiš späť k Vardenom.“

Prečo je k nám taká úprimná? začudoval sa Eragon. *Ak vraví pravdu, mohli sme požiadavku Rady odmietnuť?*

Zafira sa neponáhľala s odpoveďou. *Tak či onak, už je neskoro. Už si súhlasil so všetkým, čo od teba chceli. Myslím, že Nasuada rozpráva tak otvorene preto, lebo jej to dovolilo tvoje kúzlo, a okrem toho asi dúfa, že si ťa na svoju stranu nezíska Rada starších, ale ona.*

Vtom Eragonovi niečo zišlo na um, ale prv než to vyslovil nahlas, spýtal sa Zafiry: *Dá sa jej veriť, že si nechá pre seba, čo jej povie-me? Je to veľmi dôležité.*

Áno, odvetila. *Hovorí z čistého srdca.*

Vysvetlil svoj nápad Zafire, a keď súhlasila, vytiahol Zar'rok a pristúpil k Nasuade. Videl v jej očiach záblesk strachu; rýchlo pozrela k dverám a potom vsunula ruku do záhybov šiat a niečo v nej zovrela. Eragon zostal pred ňou stáť a potom si klakol so Zar'rokom položeným na vystretých rukách.

„Nasuada, my so Zafirou sme tu len krátko, ale za ten nedlhý čas si Ažihad vyslúžil našu úctu a teraz to isté cítime k tebe. Bojovala si pod Farthen Dûr, keď ostatné ženy vrátane oboch členiek Rady utiekli, zaobchádzala si s nami otvorene, nesnažila si sa nás oklamať. A preto ti ponúkam svoj meč... a svoju oddanosť Jazdca.“

Eragon to vyslovil s pocitom, že cesty späť už niet, a uvedomoval si, že ešte pred bitkou by nič podobné neurobil. No videl okolo se-

ba padať a umierať toľko mužov, že jeho pohľad na svet sa zmenil. Teraz už nevzdoroval Kráľovstvu len z osobných dôvodov, ale aj pre Vardenov a všetkých ľudí ujarmených pod Galbatorixovou vládou. Bol odhodlaný zasvätiť tomuto poslaniu život, nech by trvalo čo ako dlho. V danej chvíli nemôže urobiť nič lepšie ako slúžiť Vardenom.

No keď sa zaviazali slúžiť Nasuade, so Zafirou brali na seba ohromné riziko. Rada nemohla mať nijaké námietky, pretože Eragon slúbil len to, že zloží prísahu vernosti, akurát nepovedal komu. No neexistovala nijaká záruka, že Nasuada bude dobrou vodkyňou. *Je lepšie slúžiť úprimnému bláznovi ako falošnému mudrcovi*, usúdil v duchu.

Nasuadinou tvárou sa mihol údiv. Potom chytila rukoväť Zar'roku, zdvihla ho a s pohľadom upreným na karmínovočervenú čepeľ položila jej špičku na Eragonovu hlavu. „Prijímam tvoj sľub vernosti a poslušnosti, Jazdec, tak ako ty prijímaš všetky povinnosti spojené s týmto postavením. Povstaň ako môj poddaný a vezmi si svoj meč.“

Eragon urobil, čo mu kázala. „Ako svojej panej sa ti už môžem otvorene priznať, že ma Rada starších nútila, aby som Vardenom zložil prísahu vernosti, keď ťa ustanovia do úradu. Toto bol jediný spôsob, ako im prejsť cez rozum.“

Nasuada sa úprimne rozosmiala. „Vidím, že si si už osvojil pravidlá, podľa ktorých sa tu hrá. Výborne. Mohol by si mi ako môj prvý a jediný poddaný zložiť sľub vernosti ešte raz – na verejnosti, keď ťa Rada vyzve prisahať?“

„Samozrejme.“

„Výborne, tým máme Radu vybavenú. A teraz ma nechaj osamote. Musím si premyslieť veľa vecí a pripraviť sa na pohreb... Pamätaj, Eragon – puto, ktoré nás práve spojilo, nás oboch zaväzuje v rovnakej miere: ja som zodpovedná za tvoje činy a od teba sa očakáva, že mi budeš slúžiť. Neurob mi hanbu.“

„Ani ty mne.“

Nasuada sa odmlčala, potom sa mu zadívala do očí a mäkkším tónom dodala: „Prijmi moju úprimnú sústrasť, Eragon. Uvedomujem si, že aj iní majú dôvod na zármutok; ja som stratila otca, ty si

prišiel o priateľa. Mala som Murtagha veľmi rada a žialim nad jeho stratou... A teraz dovidenia, Eragon.“

S horkosťou v ústach prikývol a spolu so Zafirou vyšli z izby. V dlhej chodbe bolo šero a pusto. Eragon si podoprel rukami boky, vyvrátil hlavu a hlboko vzdychol. Deň sa ešte len začal, no on mal pocit, že city, ktoré ho zaplavili, z neho vysali všetku silu.

Zafira doňho drgla nosom. *Tadialto*, povedala. Bez ďalšieho vysvetľovania odbočila tunelom doprava. Vyleštené pazúry jej klopkali na tvrdej dlážke.

Eragon zvráštil čelo, no poslušne vykročil za ňou. *Kam ideme?* Neodpovedala. *Zafira, prosím.* Len švihla chvostom. Zmieril sa s tým, že si bude musieť počkať. *Veci sa zmenili, pre nás určite. Večer nikdy neviem, čo prinesie nasledujúci deň – okrem smútku a krviprelievania*, povedal po chvíli.

Nie je všetko také zlé, namietla s výčitkou v hlase. *Dosiahli sme veľké víťazstvo. Mali by sme oslavovať, nie trúchliť.*

Čo mi to pomôže, keď máme na krku ďalšiu galibu.

Nahnevane odfrkla. Z nozdier jej vyšiel tenký pásik ohňa a obškvíkol Eragonovi plece. Zhíkol, uskočil a potlačil prúd nadávok, ktoré sa mu drali na jazyk. *Hops, pardon*, povedala Zafira a rozháňala dym hlavou.

Aké hops, aké pardon!?! Ved' si mi skoro ugrilovala bok!

Prepáč, sama som to nečakala. Stále zabúdam, že ak si nedám pozor, raz-dva zo mňa vyjde oheň. Predstav si, že by do zeme udrel blesk zakaždým, keď zdvihneš ruku. Urobíš neopatrný pohyb a nechtiac niečo podpáliš.

Máš pravdu... Prepáč, že som sa na teba tak osopil.

Žmurkla naňho, až jej rohovitú viečko cvaklo. *Nič sa nestalo. Chcela som len poznamenať, že dokonca ani Nasuada ťa nemôže do ničoho nútiť.*

Dal som jej predsa slovo Jazdca!

Možno, ale ak ho pre tvoju bezpečnosť alebo pre nejakú správnu vec budem musieť porušiť ja, nezaváham ani minútu. Urobila by som tak

bez najmenších výčitiek svedomia. Keďže som súčasťou teba, moja česť je spätá s tvojou prísahou, ale mňa ako jednotlivca k ničomu nezaväzuje. Keby bolo treba, unesiem ťa. Akákoľvek neposlušnosť bude potom moja chyba, nie tvoja.

K tomu by nikdy nemalo dôjsť. Ak budeme musieť používať figle, aby sme urobili správnu vec, potom to bude znamenať, že Nasuada a Vardeni už zďaleka nie sú jednotní.

Zafira zastala. Ocitli sa pred vyrezávaným klenutým oblúkom vedúcim do tronjheimskej knižnice. Rozľahlá tichá miestnosť vyzerala prázdna, no medzi radmi políc umiestnených chrbtami k sebe a stĺpmi sa mohlo ukrývať veľa ľudí. Z lampášov sa lialo mäkké svetlo na steny pokryté zvitkami a osvetľovalo výklenky na čítanie, ktoré ich lemovali po celej dĺžke.

Zafira preklučkovala pomedzi police a zaviedla ho k jednému výklenku, kde sedela Arya. Eragon spomalil a skúmavo si ju prezrel. Zdalo sa mu, že je rozrušená ako nikdy predtým, aj keď sa to prejavovalo len v jej trhaných pohyboch. Na rozdiel od stretnutia v miestnosti Rady starších mala teraz pri sebe aj svoj meč s elegantne tvarovanou zábranou. Jedna ruka jej spočívala na rukoväti.

Eragon sa posadil na náprotivnú stranu mramorového stolíka. Zafira zaujala miesto medzi nimi, odkiaľ ani jeden z nich nemohol uniknúť jej pozornému pohľadu.

„Čo si to urobil?“ spýtala sa Arya s nečakaným nepriateľstvom v hlase.

„Čo máš na mysli?“

Vystrčila bradu. „Čo si Vardenom nasľuboval? Čo si to len urobil?“

Posledné slová zasiahli Eragona aj v mysli. Uvedomil si, že elfka sa prestáva ovládať. Trocha sa zľakol. „Urobili sme len to, čo sme museli. Nepoznám elfské obyčaje, takže ak sme ťa svojím konaním nahnevali, ospravedlňujem sa. Nemusíš sa hneď hnevať.“

„Ty blázon! Nič o mne nevieš. Svoju kráľovnú tu zastupujem viac ako sedemdesiat rokov – z toho pätnásť som medzi Vardenmi a elfmi prevážala Zafirino vajce. Celý ten čas som sa usilovala, aby

mali Vardeni múdrych, silných vodcov schopných odolávať Galbatorixovi a zároveň rešpektovať naše želania. Brom mi veľmi pomohol, lebo dosiahol dohodu týkajúcu sa nového Jazdca – teba. Tá dohoda Ažihada zavazovala, že ti musí ponechať nezávislosť, aby sa nenarušila rovnováha síl. A ty sa teraz pridáš na stranu Rady starších, aby si im, či už vedome, alebo nevedome, pomáhal ovládať Nasuada! Zničil si moju celoživotnú prácu! Čo si to len urobil?“

Vydesený Eragon okamžite skrotol. V krátkosti jej vysvetlil, prečo súhlasil s požiadavkami Rady a ako sa ich spolu so Zafirou pokúsili obísť.

Keď skončil, Arya povedala len: „Takže tak.“

„Takže tak.“ *Sedemdesiat rokov.* Vedel, že elfovia žijú mimoriadne dlho, ale nikdy by mu nezišlo na um, že Arya je taká stará alebo dokonca ešte staršia, pretože nevyzerala na viac ako dvadsať. Jedinou známkou veku na jej hladkej tvári bez vrások boli jej smaragdové oči – hlboké, múdre a takmer neustále vážne.

Arya sa oprela a zadívala sa naňho. „Nuž, tvoja pozícia síce nie je taká, akú by som si želala, ale lepšia, ako som dúfala. Bola som nezdvorilá. Zafira... a ty... chápete viac, než som predpokladala. Kompromis, ktorý ste urobili, elfovia prijímú, len nikdy nesmieš zabudnúť na svoj záväzok voči nám. Kvôli Zafire. Bez nás a nášho úsilia by nijakých Jazdcov nebolo.“

„Ten záväzok mám vypálený v krvi a dlani,“ povedal Eragon. V tichu, ktoré nastalo, horúčkovito hľadal nejakú ďalšiu tému, aby mohol pokračovať v rozhovore a dozvedieť sa o Aryi niečo viac. „Už si tak dlho preč... nechýba ti Ellesméra? Alebo pochádzaš od inakiaľ?“

„Ellesméra bola a navždy zostane mojím domovom,“ povedala a uprela pohľad do diaľky. „V dome našej rodiny nežijem odvtedy, čo som odišla k Vardenom – v ten deň boli steny a okná obrastené prvými jarnými kvetmi. Keď som sa tam neskôr vracala, bolo to vždy iba nakrátko, podľa našich meradiel sú to len prchavé záblesky spomienok.“

Znova si všimol, že vonia ako rozdrvené borovicové ihličie. Bola to jemná korenistá vôňa, ktorá mu otvárala zmysly aj vzpružila myseľ. „Musí byť ťažké žiť medzi všetkými tými trpaslíkmi a ľuďmi, a nemať tu nikoho zo svojich.“

Zdvihla hlavu. „Hovoríš o ľuďoch, akoby si medzi nich nepatril.“

„Možno...“ zaváhal, „možno som niečo iné – nejaká zmes dvoch rás. Zafira žije vo mne, rovnako ako ja žijem v nej. Delíme sa o pocity, vnemy, myšlienky do takej miery, že sme skôr jedna myseľ ako dve.“ Zafira na súhlas prudko kývla hlavou, až takmer narazila ňufákom do stola.

„Tak by to malo byť,“ povedala Arya. „Spája vás oveľa silnejšia a starobylejšia zmluva, než si vy dvaja dokázate predstaviť. Nikdy skutočne nepochopíš, čo znamená byť Jazdcom, kým neukončíš výcvik. Ten však podstúpiš až po pohrebe. Zatiaľ nech ti bdelé hviezdy svietia.“

S týmito slovami sa zdvihla a stratila sa v prítmí knižnice. Eragon zažmurkal. *Je to mnou alebo sú dnes všetci akísi nervózni? Ako napríklad Arya – najprv sa zlostí, o chvíľu mi dáva požehnanie!*

Nikto nebude mať pokoj, kým sa veci nevrátia do normálu.

Len mi povedz, ako taký normál vyzerá.

RORAN

Roran sa s námahou štveral do kopca. Zastal a prižmúrenými očami pozrel spod strapatých vlasov do slnka. *Do západu ostáva päť hodín. Nemôžem sa tam zdržať dlho.* S povzdychom pokračoval pozdĺž radu brestov, z ktorých každý rástol v kruhu nepokosenej trávy.

Toto bola jeho prvá návšteva na farme, odkedy spolu s Horstom a ostatnými mužmi z Carvahallu vyniesli zo zničeného domu a stajne všetko, čo za niečo stálo. Trvalo mu takmer päť mesiacov, kým sa odvážil pomyslieť na návrat.

Keď bol Roran na vrchole kopca, zastal a prekrížil si ruky. Pred ním ležali pozostatky domu, v ktorom prežil detstvo. Roh domu ešte stál – napoly rozpadnutý a začiernený od sadzí –, ale zvyšok bol zrovnaný so zemou a pokrytý trávou a burinou. Zo stajne nezostalo nič. Tých pár akrov, ktoré dokázali rok čo rok obrobiť, zarástlo púpavou, divou horčicou a trsmi trávy. Tu a tam prežila nejaká kvaka, ale to bolo všetko. Hneď za farmou sa tiahol hustý pás stromov, ktorý zastieral rieku Anoru.

Roran zatínal päste a bolestivo škrípал zubami, keď premáhal nával hnevu a zármutku. Dlhé minúty stál ako vrastený do zeme a zachvel sa zakaždým, keď ním prebehla nejaká príjemná spomienka. Kedysi toto miesto predstavovalo celý jeho život, ba i viac. Bolo nielen minulosťou... bolo i budúcnosťou. Jeho otec Gero mu raz povedal: „Pôda je neobyčajná vec. Staraj sa o ňu a ona sa posta-

rá o teba. Takých ako ona veľa niet.“ A presne to Roran zamýšľal až do chvíle, keď mu jeho svet rozbila správa od Baldora.

Zastonal, zvrtol sa a meravo vykročil späť k ceste. Hrôza, ktorú vtedy zažil, ešte vždy hlodala v jeho vnútri. V jedinej chvíli stratil všetkých, ktorých miloval, a ten zážitok mu tak poznačil dušu, že sa z toho nikdy nespamätá. Prenikol do každej stránky jeho správania a pohľadu na svet.

A tiež ho prinútil rozmýšľať viac ako kedykoľvek predtým. Bolo to, akoby mal myseľ doteraz spútanú obručami, ktoré zrazu praskli a dovolili mu uvažovať o veciach do tých čias nepredstaviteľných. Napríklad, že možno nikdy nebude farmárom alebo že princíp spravodlivosti – ústredná téma všetkých piesní a legiend – v skutočnosti príliš nefunguje. Niekedy mal podobných myšlienok takú plnú hlavu, že ráno takmer nedokázal vstať z postele, tak ho ťažili.

Vrátil sa na cestu a zamieril údolím Palancar na sever, späť do Carvahallu. Rozoklané hory po oboch stranách boli zavalené snehom navzdory jarnej zeleni, ktorá v posledných týždňoch začala pomaly pokrývať údolie. Na nebi plával smerom ku končiarom osamelý sivý mrak.

Roran si dlaňou pošúchal strnisko na brade. *Všetkému je na vine Eragon – on a jeho prekliata zvedavosť. Načo len nosil z Dračích hôr ten kameň?!* Roranovi trvalo týždne, kým dospel k tomuto záveru. Vypočul si rad-radom od každého, čo sa tu vtedy stalo. Gertrudu, miestnu liečiteľku, prinútil, aby mu niekoľko ráz prečítala list, ktorý tu preňho nechal Brom. No na nijaké iné vysvetlenie neprišiel. *Nech už bol ten kameň čokoľvek, cudzincov sem určite prilákal on.* Preto vinil z Gerovej smrti Eragona, hoci nie preto sa naňho hneval; dobre vedel, že Eragon by nikomu úmyselne neublížil. Nie, rozzúrilo ho, že Eragon nechal Gera nepochovaného, hodil všetky povinnosti za hlavu a utiekol z údolia Palancar so starým rozprávačom Bromom na nejakú bláznivú výpravu. *Ako len mohol tak málo myslieť na tých, ktorí tu zostali? Ušiel, lebo sa cítil vinný? Báł sa? Alebo ho svojimi divými dobrodruž-*

nými príbehmi pobalamutil Brom? Lenže prečo by práve v takej chvíli Eragon počúval Bromove hlúposti? Ani neviem, či je už mŕtvy, alebo ešte žije.

Roran sa zamračil a pomrivil plecami. Už na to nechcel myslieť. *List od Broma... Pche!* V živote nepočul čudesnejšiu zbierku narážok a hrozivých náznakov. Jedinou vecou, ktorá v liste dávala aký-taký zmysel, bolo, že sa má vyhýbať neznámym, čo dá zdravý rozum. *Ten starý bol blázon*, usúdil.

Roran zachytil pohľadom akýsi pohyb, zvrtol sa a uvidel bežať medzi stromami dvanásť kusov vysokej zveri vrátane mladého jeleňa so zamatovým parožíom. Usiloval sa zapamätať si to miesto, aby ich zajtra našiel. Bol hrdý, že si vie uloviť toľko, aby mal v Horstovom dome vlastné jedlo, aj keď nikdy nebol taký zručný ako Eragon.

Kráčal ďalej a snažil sa usporiadať si myšlienky. Po Gerovej smrti sa Roran vzdal miesta v Demptonovom mlyne v Therinsforde a vrátil sa do Carvahallu. Horst súhlasil, že môže bývať uňho, a v nasledujúcich mesiacoch ho zamestnal vo svojej kováčskej dielni. Zármutok na dlhý čas oddialil Roranove plány do budúcnosti a až pred dvoma dňami si konečne ujasnil, ako bude postupovať ďalej.

Chcel sa oženiť s Katrinou, mäsiarovou dcérou. Aj do Therinsfordu odišiel najmä preto, lebo chcel zarobiť peniaze na hladký začiatok spoločného života. No teraz, bez farmy, domu a prostriedkov na obživu, nemohol s čistým svedomím požiadať o Katrininu ruku. Hrdosť by mu to nedovolila. A navyše si nemyslel, že by pytača s takými mizernými vyhliadkami jej otec Sloun prijal. Dobré vedel, že aj za oveľa priaznivejších okolností by bolo ťažké Slouna presvedčiť, aby mu Katrinu dal; oni dvaja sa nikdy neráčili. A oženiť sa s Katrinou bez súhlasu jej otca bolo neprípustné. Teda pokiaľ si neželal roztržku s jej rodinou, pobúrenie v celej dedine, že sa vzoprel tradícii, a najmä – ak nechcel Slounovu krvnú pomstu.

Keď Roran dôkladne zvážil situáciu, usúdil, že má len jedinú možnosť – nanovo vybudovať farmu, aj keby mal dom a stajňu

postaviť vlastnými rukami. Začínať od nuly je vždy ťažké, ale keď bude mať zabezpečené živobytie, môže pred Slouna predstúpiť so vztýčenou hlavou. *A to asi nebude skôr ako na budúcu jar*, pomyslel si neveselo.

Vedel, že Katrina naňho počká – aspoň nejaký čas určite.

Kráčal pravidelným tempom až do večera, keď pred sebou konečne zazrel dedinu. Tvoril ju neveľký zhluk domov, medzi ktorými povievala bielizeň na šnúrach natiiahnutých od okna k oknu. Muži sa pomaly trúsili z okolitých polí zarastených bujnou ozimnou pšenicou. Za Carvahallom sa v lúčoch zapadajúceho slnka leskli Igualdské vodopády vysoké pol míle, ktoré sa rútili z Dračích hôr do Anory. Ten známy pohľad Rorana naplnil teplom. Nič človeka neupokojí viac, ako keď je všetko na svojom mieste.

Zišiel z cesty, zamieril k vŕšku, kde stál Horstov dom s výhľadom na Dračie hory. Dvere už boli otvorené. Roran ťažkým krokom vošiel dnu a vydal sa za hlasmi do kuchyne.

Bol tam Horst, opretý o hrubý neotesaný stôl odsunutý do rohu miestnosti. Mocné ruky mal po lakte obnažené. Vedľa neho stála jeho žena Elain, ktorá bola takmer v piatom mesiaci tehotenstva, a na tvári jej hral tichý úsmev. Pred nimi stáli ich synovia Albriech a Baldor.

Keď Roran vstúpil, Albriech práve vrazil: „... a pritom som vôbec nevyšiel z dielne! Than prisahá, že ma videl, ale ja som bol vtedy na druhej strane dediny.“

„Čo sa deje?“ spýtal sa Roran a zhodil z chrbta plecniak.

Elain s Horstom si vymenili krátke pohľady. „Počkaj, najprv ti dám najesť.“ Elain položila pred neho chlieb a misu studeného duseného mäsa. Potom mu pozrela do očí, akoby z nich chcela niečo vyčítať. „Tak ako to tam vyzerá?“

Roran pokrčil plecami. „Všetko drevo buď zhorelo, alebo zhnilo – nezostalo nič, čo by sa dalo použiť. Zato studňa je neporušená, čo by som asi mal byť vďačný. No ak chcem mať strechu nad hlavou, kým príde čas sadiť, musím si čo najskôr v hore vyrúbať

na dom nejakej stromy. Tak mi už konečne povedzte, čo sa tu zomlelo.“

„Cha!“ zahrmel Horst. „Mali sme tu riadnu zvađu, Thanovi zmizla kosa a myslí si, že mu ju vzal Albriech.“

„Pohodil ju niekde do trávy a zabudol kde,“ odfrkol Albriech.

„Najskôr,“ prikývol Horst s úsmevom.

Roran zahryzol do chleba. „Čo je to za hlúposť obviňovať práve teba? Keby si potreboval kosu, tak si ju vo vyhni vyrobíš.“

„Veď práve,“ odvetil Albriech a spustil sa na stoličku, „ale miesto toho, aby ju pohľadal, vykrikuje, že videl niekoho odchádzať z jeho poľa a ten dotyčný údajne vyzeral ako ja... a keďže tu nikto nevyzerá ako ja, musel som tú kosu ukradnúť.“

Bola pravda, že sa naňho nikto neponášal. Albriech bol po otcovi mohutný a po Elain zdedil medovoplavé vlasy, čo bolo v Carvahalle veľmi nezvyčajné, lebo ľudia tam mali väčšinou hnedé vlasy. Baldor bol naopak štíhly a tmavovlasý.

„Určite sa časom niekde nájde,“ povedal Baldor pokojne. „A vtedy sa skús toľko nerozčuľovať.“

„To sa ti ľahko povie.“

Roran dojedol chlieb a pustil sa do mäsa so zeleninou. „Budeš ma zajtra potrebovať?“ spýtal sa Horsta.

„Ani nie. Budem robiť na tom Quimbyho voze. Ten paromský rám stále nechce sedieť presne.“

Roran spokojne prikývol. „Dobre. Urobím si deň voľna a pôjdem na poľovačku. Ďalej v údolí je zopár laní, čo nie sú len samá kosť a koža. Aspoň som nevidel, že by im trčali rebrá.“

Baldor sa rozžiaril. „Nechcel by si spoločníka?“

„Akoby nie! Vyrazíme, len čo sa rozvidnie.“

Keď Roran dojedol, vydrhol si tvár a ruky a vyšiel von, aby si prevetral hlavu. Spokojne sa popretahoval a pomalým krokom sa vydal do dediny.

Na polceste upútal jeho pozornosť nejaký rozruch pred hostincom U Morna. Zo zvedavosti odbočil a zamieril tam. Naskytl sa mu nezvyčajný pohľad. Na verande sedel muž v stredných rokoch v kabáte pozošívanom z kúskov koží a vedľa neho bol opretý plecniak ovešaný oceľovými loveckými pascami. Okolo sa zhýklo niekoľko desiatok dedinčanov. Napäto počúvali, ako muž vykladá a zoširoka pritom rozhadzuje rukami: „Takže, keď som dorazil do Therinsfordu, šiel som za tým chlapíkom, Neil sa volá. Je to dobrák a poctivec. Na jar a v lete mu pomáham na poli.“

Roran prikývol. Lovci kožušín trávili celé zimy v horách a na jar sa vracali, aby kože popredali garbiarom, ako bol v Carvahalle Gedrik, a dali sa najímať na farmy ako sezónni robotníci. Carvahall bol najsevernejšou dedinou v Dračích horách, a tak cezeň prechádzalo veľa lovcov. To bol jeden z dôvodov, prečo tu mali vlastný hostinec, kováča a garbiara.

„Najprv som si dal pár kríglov piva – aby som si trocha premastil hrdlo, chápete, lebo pol roka som neprehovoril so živou dušou, akurát čo som hrešil na celý svet, keď som prišiel o svojho loveckého psa – a ešte s penou na fúzoch som prišiel k Neilovi a dali sme sa do reči. Slovo dalo slovo a ja sa len tak spoločensky opýtam, či je v Kráľovstve niečo nové alebo čo náš kráľ – nech ho napadne hniloba a vtedy zaživa. Narodil sa alebo zomrel niekto, o kom by som mal vedieť, alebo dakoho poslali do vyhnanstva? A predstavte si, Neil sa ku mne nakloní, zrazu celý vážny v tvári, vraj kolujú chýry, že v Dras-Leone a Gil'eade a vlastne v celej Alagaëzii sa dejú veľmi čudné veci. Urgalovia sa z obývaných oblastí kamsi vyparili – chvalobohu, ozaj niet za čím banovať –, ale nikto netuší prečo alebo kam. Čo je však horšie, polovica obchodov v krajine skrachovala následkom prepadnutí a rozličných útokov, a ako som sa dopyčul, tie útoky zrejme nie sú dielom lupičov alebo zbojníkov, pretože je ich priveľa a sú dokonale naplánované. Nikdy totiž pri nich tovar neukradnú, len ho buď spália, alebo zničia. A nemyslite si, to ešte nie je všetko, je to ešte oveľa, oveľa horšie, prisahám.“

Lovec pokrútil hlavou, riadne si potiahol z mecha s vínom a pokračoval: „Všade sa povráva, že v severných oblastiach straší Tieň. Videli ho na okraji Du Weldenvardenu a neďaleko Gil'eadu. Ľudia vravia, že má zuby špicaté ako ihly, oči červené ako víno a vlasy ako krv, ktorú pije. A čo horšie, zdá sa, že nášho drahého choromyseľného panovníka niečo rozhnevalo, tak je to. Pred piatimi dňami sa na svojej osamelej ceste do Ceunonu zastavil v Therinsforde jeden potulný kaukliar a ten vravel, že kráľ zhromažďuje a niekam presúva vojsko, ale *načo* a *prečo*, to netušil.“ Pokrčil plecami. „A ako ma učil môj dobrý tato, keď mi ešte mlieko tieklo po brade, bez vetra sa ani lístok nepohne. Možno je to kvôli Vardenom. Nášmu Železnému kostlivcovi celé roky poriadne pijú krv. Alebo sa Galbatorix rozhodol, že už ďalej nebude trpieť nezávislú Surdu. A o tej aspoň vie, kde ju hľadať, na rozdiel od tých vzbúrencov. Rozmliaždi Surdu ako medveď mravca, uvidíte.“

Na lovca sa spustila taká paľba otázok, že Roran zažmurkal. Chýrom o Tieňovi veľmi neveril – pokladal ich za historku, ktorú si opitý zálesák najskôr len vymyslel –, ale zvyšok znel tak zle, že to mohla byť pravda. *Surda...* O tejto ďalej krajine sa do Carvahallu dostávalo veľmi málo správ, ale Roran vedel, že hoci medzi Surdou a Kráľovstvom naoko panuje prímerie, Surdčania žijú v neustálom strachu, že ich mocnejší severný sused napadne. A šušovalo sa, že ich kráľ Orrin podporuje Vardenov práve z tohto dôvodu.

Pokiaľ ide o Galbatorixa, ak mal lovec pravdu, mohlo by to znamenať, že sa schyľuje k hroznej vojne a s ňou k takým útrapám ako ďalšie zvyšovanie daní a násilné povolávanie do armády. *Radšej by som žil v časoch, keď sa nič závažné nedeje. Náš život je už teraz dosť ťažký, a keď vypuknú nepokoje, bohvie, ako prežijeme.*

„A čo viac, rozpráva sa dokonca o...“ Tu sa lovec odmlčal a významne si poklopkal ukazovákom po nose. „Idú chýry, že v Alagaëzii sa objavil nový Jazdec.“ Nato sa začal smiať, nahlas a od srdca, až sa za brucho chytal a celý sa prehýbal.

Aj Roran sa zasmial. Zvesti o Jazdcoch sa vynárali každých pár rokov. Prvé dva či tri razy v ňom vyvolali zvedavosť, ale čoskoro zistil, že im netreba veriť, pretože z nich nikdy nič nebolo. Fámy boli len zbožným želaním tých, ktorí túžili po lepšej budúcnosti.

Roran sa práve zberal odísť, keď na rohu hostinca uvidel stáť Katrinu oblečenú v dlhých červenohnedých šatách zdobených zelenou stuhou. Hľadela naňho rovnako uprene ako on na ňu. Prešiel okolo nej, nenápadne sa dotkol jej ramena a obaja sa vytratili.

Zašli na kraj Carvahallu, kde spolu stáli a dívali sa na hviezdy. Obloha bola jasná a trblietala sa tisíckami nebeských ohňov. Od severu na juh sa nad nimi od horizontu po horizont klenula veľkolepá perleťová stuha – akoby niekto vysypal z krčaha diamantový prach.

Katrina si oprela hlavu o Roranovo plece a bez toho, aby naňho pozrela, sa opýtala: „Aký si mal deň?“

„Zašiel som domov.“ Cítil, že zmeravela.

„Aké to bolo?“

„Hrozné.“ Hlas sa mu zadrhol, zmĺkol, len si ju pevnejšie pritiahol k sebe. Vôňa jej vlasov bola ako elixír z vína, korenia a voňavky. Prenikla hlboko do jeho vnútra, teplá a upokojujúca. „Dom, stoda, polia, všetko je zarastené... Keby som nevedel, kde ich hľadať, nikdy by som ich nenašiel.“

Keď k nemu konečne zdvihla tvár, v očiach sa jej mihotavo odrážali hviezdy a na tvári sa jej zračil zármutok. „Ach, Roran.“ Letmo ho pobozkala. „Postihli ťa také pohromy, a predsa si nestratil silu. Vrátiš sa teraz na farmu?“

„Áno. Farmárčenie je jediná vec, ktorú viem.“

„A čo bude so mnou?“

Zaváhal. Od chvíle, ako jej začal dvoriť, brali to obaja tak, že jedného dňa sa vezmú, aj keď to nikdy nevyslovili nahlas. Nikdy necítili potrebu rozoberať, čo majú v úmysle; bolo to nad slnko jasnejšie, a tak ho teraz jej otázka vyviedla z miery. Nezdalo sa mu vhodné, že sa ho to pýta tak otvorene, keď ju ešte nemohol požia-

dať o ruku. Nie ona, to *on* mal žiadať o jej ruku, najprv Slouna, až potom Katrinu. No keď to už vyslovila, musel odpovedať. „Katrina... nemôžem ísť za tvojím otcom, ako som plánoval. Vysmial by ma – a plným právom. Musíme ešte počkať. No len čo budem mať pre nás bývanie a prvú úrodu pod strechou, bude ma musieť vypočuť.“

Znova zdvihla tvár k nebu a zašepkala niečo tak potichu, že to nezachytil. „Čože?“

„Pýtala som sa, či sa ho bojíš.“

„Pravdaže nie! Ja len...“

„Potom musíš získať jeho súhlas hneď zajtra a okamžite zariadiť zasnuby. Musíš ho presvedčiť, že hoci zatiaľ nič nemáš, časom mi poskytnieš dobrý domov a budeš zaťom, na ktorého bude iste hrdý. Nie je dôvod, aby sme márnili celé roky oddelení od seba, keď chceme byť spolu.“

„To nemôžem urobiť,“ odvetil a zúfalo túžil, aby to pochopila. „Nedokážem ťa užiť, nemôžem...“

„Ty to *nechápeš*?“ Odtiahla sa od neho a v jej napätom hlase bolo počuť naliehavosť. „Lúbim ťa, Roran, a chcem byť s tebou, ale otec má so mnou iné plány. Sú tu oveľa zámožnejší pytači ako ty, a čím viac to budeš odkladať, tým viac ma otec bude tlačiť do sobáša podľa jeho predstáv. Má strach, že zo mňa bude stará dievka, a ja sa toho tiež začínam obávať. Mám málo času, inak si budem musieť vybrať v Carvahalle... Ak budem nútená zvoliť si iného, urobím to.“ V očiach sa jej zaleskli slzy, keď naňho spýtavo pozrela a vyčkávala odpoveď. Potom si podkasala šaty a utiekla späť medzi domy.

Roran tam stál ako obarený. Odrazu sa stratila a jej neprítomnosť ho zabořila rovnako ako strata rodnej farmy – svet bol zrazu studený a nepriateľský. Akoby z neho niekto vytrhol časť jeho samého.

Trvalo celé hodiny, kým sa dokázal vrátiť k Horstovi, kde hneď vkĺzol do postele.

LOV NA LOVCOV

Roran za skorého podmračeného rána kráčal dolu údolím zahaleným chladnou hmlou a zem mu vržďala pod čižmami. Baldor šiel tesne za ním, obaja niesli luky s natiiahnutými tetivami. Mlčky skúmali okolie a hľadali stopy zveri.

„Tamto,“ povedal Baldor potichu a ukázal prstom na niekoľko párov odtlačkov vedúcich do hustých černicových kríkov na brehu Anory.

Roran prikývol a pustil sa po stope. Vyzerala asi deň stará, takže sa odvážil hovoriť nahlas. „Môžem ťa požiadať o radu, Baldor? Myslí, že sa dobre vyznáš v ľudoch.“

„Samozrejme. O čo ide?“

Roran sa odmlčal, takže dlhú chvíľu bolo počuť iba tlmený zvuk ich krokov. „Sloun chce Katrinu vydať, ale nie za mňa. Každý deň rastie možnosť, že jej zariadi sobáš podľa vlastných predstáv.“

„A čo na to Katrina?“

Roran pokrčil plecami. „Je to jej otec. Nebude sa ďalej vzpierať jeho vôli, ak ju doteraz nepožiadal o ruku ten, koho chce ona.“

„To znamená ty.“

„No.“

„A preto si bol tak skoro hore.“ Bolo to konštatovanie, nie otázka.

Roran v skutočnosti vôbec nespal, tak sa trápil. Celú noc premýšľal o Katrine a usiloval sa nájsť východisko z ťažkej situácie. „Neznesiem pomyslenie, že by som ju mal stratiť, ale neverím, že nám Sloun dá požehnanie, keď som teraz na tom tak zle.“

„Tiež si myslím,“ prikývol Baldor. Kútikom oka pozrel zboku na Rorana. „Takže v čom ti mám teraz poradiť?“

Roran sa nervózne zasmial. „Ako by som mohol presvedčiť Slouna? Ako sa mám dostať z tejto situácie, aby som medzi nami nerozpútal krvnú pomstu?“ Bezradne rozhodil rukami. „Čo mám robiť?“

„A tebe nič nenapadá?“

„Ba áno, ale nič z toho sa mi nezdá vhodné. Zišlo mi na um, že by sme s Katrinou mohli jednoducho oznámiť, že sme sa zasnúbili – aj keď sme to ešte nespravili –, a potom znášať následky. To by Slouna prinútilo, aby sa s tým zmieril.“

Baldorovi sa medzi obočím zjavila kolmá vráska. „Možno, ale v Carvahalle by to vyvolalo obrovské pobúrenie,“ povedal uvážlivo. „Len málokto by vám to schvaľoval. A nebolo by múdre nútiť Katrinu, aby si volila medzi tebou a svojou rodinou, o pár rokov by ti to mohla vyčítať.“

„Ja si to uvedomujem, ale čo iné mi zostáva?“

„Prv ako urobíš taký drastický krok, skús si získať Slouna na svoju stranu. Je nádej, že by sa ti to mohlo podariť, ak pochopí, že zatrpknutú a nazlostenú Katrinu si aj tak nikto nevezme. Najmä ak budeš nablízku a ľahko by si mohol z mladého zaťa urobiť paroháča.“ Roran sa uškrnul a zabodol oči do zeme. Baldor sa zasmial. „Ak neuspeješ, potom si smelo rob, čo chceš, lebo budeš vedieť, že si skutočne vyčerpал všetky ostatné možnosti. A ľudia už nebudú mať chuť po tebe hádzať kamene za to, že si porušil tradície, skôr povedia, že si to Sloun vlastnou tvrdohlavosťou zapríčinil sám.“

„Ani jedno, ani druhé nebude ľahké.“

„Hej, ale to si predsa vedel od začiatku.“ Baldor znova zväžnel. „Nepochybne padne veľa tvrdých slov, keď sa postavíš proti Slounovi, ale nakoniec sa určite všetko urovná – možno nie celkom podľa tvojej chuti, ale aspoň znesiteľne,“ pokračoval. „Okrem Slouna to urazí len takých puritánov, ako je napríklad Quimby. Mimochodom, vážne mi nejde do hlavy, ako môže byť Quimby taký škrobený a jedovitý, keď dokáže navariť pivo ako remeň.“

Roran pokýval hlavou. Hnev by mohol v Carvahalle vrieť ešte celé roky. „Som rád, že sme sa pohovárali. Je to také...“ Hlas sa mu zlomil, lebo si spomenul na debaty, ktoré kedysi viedli s Eragonom. Ako raz Eragon povedal, boli celkom ako bratia, hoci im v žilách nekolovala rovnaká krv, a Roranovi dodávalo istotu vedomie, že na svete existuje človek, ktorý ho vždy vypočuje a ochotne mu pomôže, nech to stojí čokoľvek.

Bez tohto bratského puta mal pocit prázdnoty.

Baldor ho nenútil, aby vetu dokončil. Namiesto toho postál a napil sa z vaku vody. Roran prešiel ešte pár metrov a potom zastal, lebo ho z neveselých myšlienok vytrhol akýsi pach.

Bolo cítiť ťažkú vôňu pripáleného mäsa a horiaceho borovicového dreva. *Kto by tu mohol byť okrem nás?* Zhlboka sa nadýchol, poobzeral sa okolo seba a snažil sa určiť, kde horí oheň. Zdola od cesty k nim vietor doniesol slabý závan horúceho dymu. Vôňa jedla bola taká silná, že sa mu začali zbiehať sliny.

Kývol na Baldora a ten k nemu rýchlo dobehol. „Cítiš to?“

Baldor prikývol. Znova sa vrátili na cestu a zamierili na juh. Asi o sto stôp ďalej hradská obchádzala hustý porast mladých topoľov a mizla im z dohľadu. Keď sa priblížili k zákrute, začali k nim doliehať hlasy prtlmené rannou hmlou v údolí.

Na kraji húštia Roran spomalil a zastal. Bolo by šialenstvo prekvapiť niekoho, kto je možno tiež na poľovačke. No mal akýsi čudný pocit. Tých hlasov bolo priveľa, vyzeralo to, že skupina je väčšia než ktorákoľvek rodina v údolí. Bez rozmyšľania zišiel z cesty a skryl sa v nízkom podraste medzi topoľmi.

„Čo to robíš?“ spýtal sa Baldor šeptom.

Roran si priložil prst na ústa, začal sa zakrádať pozdĺž cesty a našlapoval najtichšie, ako vedel. Keď sa dostal za zákrutu, stuhol.

Na tráve vedľa cesty stál vojenský tábor. V lúčoch ranného slnka sa blýskalo tridsať heliem. Ich majitelia sa napchávali hydinou a duseným mäsom, ktoré si pripravili na niekoľkých vatrách. Muži boli samé blato a špina ako po dlhej ceste, ale na ich červených

tunikách bolo aj tak zreteľne vidieť Galbatorixov znak – kľukatý plameň vyšíty zlatou nitou. Pod tunikami mali oblečené kožené brnenie, spevnené znitovanými plátmi ocele, drôtené košele a dlhé prešivané haleny. Väčšina vojakov mala meč so širokou čepelou, asi šiesti boli lukostrelci a ďalšia skupinka bola vyzbrojená hrozivo vyzeraúcimi halapartňami.

Uprostred nich sa krčili dve nahrbené čierne postavy, ktoré Roran okamžite spoznal podľa toho, ako mu ich dedičania opisovali po jeho návrate z Therinsfordu: boli to cudzinci, ktorí zrovnali so zemou jeho farmu. Krv mu stuhla v žilách. *Oni slúžia Kráľovstvu!* Vystúpil o krok vpred a už-už siahahal po šípe, keď ho Baldor zozadu schmatol za kazajku a stiahol na zem.

„Prestaň! Oboch nás zabijú.“

Roran ho prebodol zúrivým pohľadom a zachripel. „To sú tí... svinskí hrdlorezi...“ Zarazil sa, keď si uvedomil, že sa mu trasú ruky. *„Oni sa vrátili!“*

„Roran,“ zašepkal Baldor nástojčivo, „nemôžeš robiť vôbec nič. Pozri, pracujú pre kráľa. Aj keby sa ti podarilo uniknúť, všade ťa postaví mimo zákona a celý Carvahall dovedieš do nešťastia.“

„Čo tu chceš? Čo by tu len mohli chcieť?“ *Kráľ. Prečo by mal Galbatorix schvalovať, aby mučili môjho otca?*

„Keďže od tvojho otca nedostali, čo chceli, a Eragon im ušiel s Bromom, určite chcú teraz teba.“ Baldor sa odmlčal, aby jeho slová mali čas zapôsobiť. „Musíme sa vrátiť a varovať ostatných. Kone tu majú len tí dvaja cudzinci. Ak pobežíme, dostaneme sa tam skôr ako oni.“

Roran uprene hľadel cez kríky na nič netušiacich vojakov. Jeho srdce prekypovalo túžbou pomstiť sa, vrhnúť sa do útoku a bojovať, vidieť tých dvoch, ktorí spôsobili jeho nešťastie, prešpikovaných šípmi, aby dostali, čo im patrí. Bolo mu jedno, či pri tom zahynie, len nech v jedinej krutej chvíli zmyje zo seba všetku tú nekonečnú bolesť a zármutok. Stačilo urobiť jediné – rozhrnúť konáre. Ostatné už príde samo.

Stačil jediný krôčik.

Potlačil vzlyk, zaťal päste a zvesil hlavu. *Nemôžem opustiť Katri-
nu.* Na okamih zmeravel, tuho zažmuril oči a potom sa pomaličky
stiahol späť. „Ideme domov.“

Ani nečakal, čo na to Baldor, a vykĺzol spomedzi stromov naj-
rýchlejšie, ako si trúfol. Keď mal tábor z dohľadu, vyšiel na cestu
a behom sa pustil po vyjazdenej prašnej koľaji. Všetok svoj hnev,
sklamanie a strach vložil do rýchleho behu.

Baldor sa tiež vydriapal z krovia a na rovnej ceste ho začal dohá-
ňať. Roran zvolnil tempo a počkal naňho. „Ty to choď rozhlásiť po
dedine, ja sa idem pohovárať s Horstom,“ povedal. Baldor prikývol
a obaja sa znova dali do behu.

Po dvoch míľach zastali, aby sa napili a trocha si odpočinuli.
Keď sa vydýchali, pustili sa cez nízke vŕšky obklopujúce Carvahall.
Zvlnený terén ich výrazne spomalil, ale aj tak sa pred nimi čoskoro
objavila dedina.

Roran okamžite odbočil ku kováčskej dielni a Baldor zamieril
do stredu dediny. Roran cestou horúčkovito zvažoval, ako cudzin-
com uniknúť alebo ako ich zabiť bez toho, aby na seba pritiahol
hnev Kráľovstva.

Vrazil do vyhne a zastihol Horsta, ako zatĺka čap do boku Quim-
byho voza a pritom si vyspevuje:

„... hej hó, hej hó!

A cveng a beng,

až vyzvára železo, to staré dobré železo.

Kujem riadne, kujem dosť, zemi zvoní každá kosť,

neubrání sa mi ani nepoddajné železo.“

Keď Horst zbadal Rorana, ruka s kladivom sa mu zastavila vo
vzduchu na polceste. „Čo sa deje, chlapče? Stalo sa niečo Baldorovi?“

Roran pokrútil hlavou, predklonil sa a lapal dych. Prerývane po-
stupne opísal všetko, čo videli a čo by to mohlo znamenať. To najdô-
ležitejšie bolo, že cudzinci sú celkom zjavne v službách Kráľovstva.

Horst si zamyslene prečesal prstami bradu. „Okamžite musíš odísť z Carvahallu. Zbehni si do domu po nejaké jedlo, zájdi po moju kobyľu – Ivor s ňou práve vyťahuje pne – a utekaj do hôr. Keď budeme vedieť, čo vojaci chcú, pošlem za tebou so správou Albriecha alebo Baldora.“

„Čo im povieš, keď sa budú na mňa vypytovať?“

„Že si odišiel na poľovačku a že nevieme, kedy sa vrátiš. To vyzerá dosť pravdepodobne a pochybujem, že ťa pôjdu hľadať do hory medzi stromy. Báli by sa, že ťa niekde prepasú. Teda za predpokladu, že si to naozaj ty, po kom idú.“

Roran prikývol, potom sa zvrtol a bežal do Horstovho domu. Vnútri zvesil zo steny konský postroj a vaky, rýchlo do nich nahádzal kvaku, cviklu, pásiky sušeného mäsa, peceň chleba a prikrývku, zhrabol cínový kotlík a vybehol von. Zdržal sa len toľko, aby celú situáciu vysvetlil Elain.

S neforemným batohom plným zásob v náručí namáhavo uháňal na východ od Carvahallu, na Ivorovu farmu. Ivor stál za domom a šľahal vľbovým prútom kobyľu, ktorá sa snažila vytiahnuť zo zeme posplietané korene brestu.

„No tak, zapri sa!“ kričal farmár. „Potiahni poriadne, moja.“ Kobyľa sa triasla od vypätia, až sa jej okolo zubadla tvorila pena. Potom sa ešte raz zaprela a peň sa vyvrátil nabok, takže jeho vlasaté korene vystrelili k nebu ako dlhé pokrútené prsty. Ivor mykol liacami a dobrosrdečne ju potľapkal po šiji. „Výborne, moja... Hotovo.“

Roran ho z diaľky pozdravil, a keď prišiel bližšie, ukázal prstom na kobyľu. „Potrebujem si ju požičať.“ Až potom vysvetlil prečo.

Ivor zakľal, začal zviera vypriačať a pritom si šomral popod nos: „Len čo chcem urobiť kus roboty, zakaždým sa niečo zomelie. Nikdy nie predtým.“ Založil si ruky v bok a zamračene pozoroval, ako Roran sústredene priťahuje sedlový remeň.

Keď bol hotový, vyšvihol sa na koňa s lukom v ruke. „Je mi naozaj ľúto, že ti spôsobujem také nepríjemnosti, ale nemôžem za to.“

„No čo už, netráp sa. Hlavne nech ťa nechytia.“

„Dám si pozor.“

Roran už popchol kobyľu päťami, keď počul, ako naňho Ivor ešte volá: „Hlavne sa neskrývaj nikde tu naokolo!“

Roran sa uškrnul, pokrútil hlavou a pritisol sa koňovi ku krku. Čoskoro dorazil na úpäť Dračích hôr a pomaly sa predieral do kopcov, ktoré tvorili severnú hranicu údolia Palancar. Vyliezol na skalnatý výbežok v horskom úbočí, odkiaľ mohol pozorovať Carvahall bez toho, aby ho niekto zbadal. Potom koňa uviazal, posadil sa a čakal.

Keď sa rozhladol po temných boroviciach, prešiel mu mráz po chrbte. V tesnej blízkosti Dračích hôr mu bolo úzko. Do pohoria sa odvážil vkročiť len málokto a mnohí z tých, ktorí to predsa len urobili, sa už nikdy nevrátili.

Onedlho zbadal dvojstup vojakov, ako pochodujú po ceste s dvoma hrozivými postavami na čele. Na okraji Carvahallu ich zastavila nesúrodá skupina mužov, z ktorých niektorí mali v rukách krompáče. Obe strany spolu najprv hovorili, potom sa postavili proti sebe ako vrčiace psy, ktoré čakajú, kto zaútočí prvý. Napätie trvalo dosť dlho, nakoniec však chlapi z Carvahallu ustúpili nabok a nechali nepozvaných hostí prejsť.

Čo bude ďalej? rozmýšľal Roran a bezradne sa pohojďával na päťach.

Navečer sa vojaci utáborili na poli tesne za dedinou. Ich stany tvorili nízky sivý útvar, po ktorom poskakovali pokrivené tiene, keď hliadky obchádzali okolo tábora. Uprostred štvorca stanov založili obrovskú vatru, z ktorej sa dvíhal stĺp dymu.

Roran sa medzitým tiež utáboril a teraz len pozoroval a premýšľal. Až dodnes si myslel, že keď cudzinci zničili jeho domov, dostali, čo chceli – teda kameň, ktorý Eragon doniesol z Dračích hôr. *Určite ho nenašli, usúdil nakoniec. Možno sa Eragonovi podarilo utiecť aj s kameňom... Možno cítil, že musí zmiznúť, aby ho*

uchránil. Zamračil sa. Tým by sa síce dal Eragonov útek vysvetliť, ale Roranovi sa to videlo veľmi prítiahnuté za vlasy. *Nech už to bolo tak alebo onak, ten okruhliak musí mať neuveriteľnú cenu, keď sem kráľ posielal toľko mužov, aby ho získal. Nechápem, čo na ňom vidí. Možno je čarodejný.*

Zhlboka vdýchol chladný vzduch a započúval sa do húkania sovy. Vtom ho upútal nejaký pohyb. Pozrel zo svahu dolu a zbadal muža, ktorý sa blížil k lesu pod ním. Roran sa skrčil za balvan a natiahol luk. Čakal, kým si nebol istý, že je to Albriech, a potom potichu zapískal.

Albriech čoskoro dorazil až k balvanu. Na chrbte mal plný plecniak, ktorý teraz s výdychom úľavy zhodil na zem. „Už som si myslel, že ťa nenájdem.“

„Prekvapuje ma, že si to dokázal.“

„Nemôžem povedať, že by ma tešilo motať sa po lese takto po zotmení. Čakal som, že narazím na medveďa alebo niečo ešte horšie. Podľa mňa Dračie hory nie sú pre ľudí.“

Roran ukázal hlavou ku Carvahallu. „Prečo sú tu?“

„Majú ťa odviesť do väzenia. Rozhodli sa čakať, kým sa nevrátiš z lovu.“

Roran sťažka dosadol na zadok a v neblahej predtuche sa mu zovrel žalúdok. „A povedali aj prečo? Nespomínali ten kameň?“

Albriech pokrútil hlavou. „Vraveli, že je to na príkaz kráľa. Celý deň sa vypytovali na teba a na Eragona – to je jediné, čo ich zaujíma.“ Zaváhal. „Aj by som tu s tebou zostal, ale všimli by si, keby som tam zajtra nebol. Doniesol som ti kopy jedla a prikrývok a nejaké hojivé masti od Gertrudy, keby si sa náhodou zranil. Nemalo by ti tu nič chýbať.“

Roran musel pozbierať všetky sily, aby sa usmial. „Ďakujem za pomoc.“

„To by urobil každý,“ povedal Albriech a v rozpakoch pritom pokrčil plecami. Už bol na odchode, keď ešte prehodil cez plece: „Mimochodom, tí dvaja cudzinci... volajú ich ražakovia.“

ZAFIRIN SLUB

Ráno po stretnutí s Radou starších Eragon čistil Zafirino sedlo a masť ho olejom – opatrne, aby sa náhodou nepresilil –, keď ho prišiel navštíviť Oriek. Trpaslík počkal, kým Eragon dokončí sedlový popruh, a potom sa spýtal: „Je ti dnes lepšie?“

„Trocha.“

„To je dobre, všetci potrebujeme byť pri sile. Prišiel som sa pozrieť, ako si na tom, a aj preto, lebo si s tebou želá hovoriť Hrothgar, pokiaľ máš čas.“

Eragon sa bez nálady pozrel na trpaslíka a s povzdychom sa usmial. „Preňho mám čas vždy. On to predsa musí vedieť.“

Oriek mu úsmev vrátil. „Áno, ale je zdvorilé, ak sa ťa pekne opýta.“ Eragon odložil sedlo a Zafira, ktorá dovtedy ležala zvinutá na podložke v kúte, vstala a pozdravila Orieka priateľským zavrčaním. „Aj ja ti želim pekné ráno,“ povedal a uklonil sa jej.

Oriek ich viedol jednou zo štyroch hlavných tronjheimských chodieb k hlavnej dvorane s dvoma zrkadlovo postavenými točiteľmi schodiskami, ktoré viedli do podzemia ku kráľovej trónnej sieni. No tesne predtým, než došli do hlavnej sály, Oriek zrazu zašvihol a pustil sa dolu malým rovným schodiskom. Eragon si až po chvíli uvedomil, že trpaslík ich vedie bočnou chodbou preto, aby sa vyhol pohľadu na zvyšky zničeného Isidar Mithrim.

Zastali pred žulovými dverami, do ktorých bola vytesaná kornica so siedmimi hrotmi. Sedem trpaslíkov v brnení po každej

strane dverí ako na povel buchlo o zem násadami čakánov. Drevo zadunelo o kameň a dvere sa otvorili dovnútra.

Eragon kývol Orikovi na rozlúčku a potom vstúpil so Zafirou do miestnosti, v ktorej vládlo prítmie. Pomaly kráčali k trónu na konci sály, míňajúc *hírny* – meravé sochy predchádzajúcich kráľov trpaslíkov. Pred ťažkým čiernym trónom sa Eragon uklonil. Kráľ trpaslíkov mu odpovedal kývnutím striebrovlasej hlavy a rubíny vsadené do jeho zlatej helmy sa zaleskli v prítmí ako kvapky rozpáleného železa. Volund, vojnové kladivo, mu ležal krížom cez kolena v krúžkovom brnení.

Hrothgar riekol: „Tieňobijca, vitaj v mojom paláci. Od nášho posledného stretnutia si vykonal veľa dobrého. A podľa tvojich skutkov sa ukazuje, že o Zar’roku som nemal pravdu. Morzanov meč bude v Tronjheime vždy vítaný, kým ho budeš nosiť ty.“

„Ďakujem ti,“ povedal Eragon dôstojne a vzpriamil sa.

„A tiež si želáme,“ zaburácal trpaslíkov hlas, „aby si si ponechal brnenie, ktoré si mal oblečené v bitke o Farthen Dûr. Teraz ho opravujú naši najzručnejší kovotepci. Podobne sa postarajú aj o dračie brnenie, a keď bude hotové, Zafira ho bude môcť používať, ako dlho bude chcieť alebo kým z neho nevyrastie. To je najmenej, čo môžeme urobiť na vyjadrenie svojej vďaky. Keby nebolo vojny s Galbatorixom, usporiadali by sme hostiny a oslavy na tvoju počesť... ale s tým bude treba počkať na vhodnejší čas.“

Eragon sa poďakoval za seba aj v Zafirinom mene: „Si nad očakávanie štedrý. Budeme tie vzácne dary opatrovať ako oko v hlave.“

Hrothgara to zjavne potešilo, i keď sa mračil, až sa mu huňaté obočie spojilo do súvislej čiary. „Na príjemný spoločenský rozhovor teraz nemáme čas. Jednotlivé klany na mňa naliehajú, aby som niečo podnikol vo veci následníctva po Ažihadovi, a každý chce niečo iné. Keď včera Rada starších vyhlásila, že podporí Nasuadu, strhla sa taká zvada, akú som nezažil, odkedy som nastúpil na trón. Vodcovia klanov sa mali rozhodnúť, či Nasuadu prijmú, alebo budú hľadať iného kandidáta. Väčšina sa nakoniec uzhodla, že Vardenov

by mala viesť ona, ale prv než sa prikloním na jednu alebo druhú stranu, rád by som vedel, aký je tvoj postoj. Najhoršie, čoho sa kráľ môže dopustiť, je vyzeráť ako hlupák.“

Koľko mu toho môžeme povedať? spýtal sa Eragon Zafiry a rýchlo rozmýšľal.

Vždy sa k nám správal poctivo, ale nemôžeme vedieť, či už ostatným niečo nenasľuboval. Najlepšie bude zachovať obozretnosť, kým Nasuada neprevezme moc.

Rozumiem.

„My so Zafirou sme súhlasili s tým, že ju podporíme. Nebudeme namietáť proti jej vymenovaniu. A...“ Eragon si nebol istý, či nezachádza príďaleko, „chcem ťa požiadať o to isté. Vardeni si nemôžu dovoliť vnútorné rozbroje. Potrebujú byť jednotní.“

„Fíha,“ povedal Hrothgar a oprel sa. „Hovoríš s nečakanou rozhodnosťou. Tvoj návrh je dobrý, ale namieste je ešte jedna otázka. Myslíš si, že Nasuada bude múdrou vodkyňou, alebo máš na svoju voľbu iné dôvody?“

Je to skúška, vystríhala ho Zafira. Chce vedieť, prečo sme sa za ňu postavili.

Eragon cítil, že sa mu nechtiac dvíhajú kútiky úst. „Myslím, že na svoj vek je múdra a bystrá. Bude Vardenom dobrou vodkyňou.“

„A to je jediný dôvod, pre ktorý ju podporuješ?“

„Áno.“

Hrothgar prikývol a pohladkal si dlhú snehobielu bradu. „Odlahlo mi. V ostatnom čase sa tu nikto nestará, čo je správne a dobré, práve naopak, všetkých skôr zaujíma, ako získať do rúk moc. Na takú zadbennosť sa ani nedá pozerať bez hnevu.“

Odmlčali sa a v dlhej trónnej sále sa rozhostilo rozpačité ticho. Eragon ho prerušil otázkou: „A čo sa stane s dračou halou? Položíte tam novú podlahu?“

Kráľove oči zosmutneli a vejáriky vrások okolo nich sa prehĺbili. Eragon prvý raz videl trpaslíka takmer v slzách. „Skôr než sa podujmeme na taký krok, musia ešte prebehnúť dlhé rozhovory.“

To, čo urobili Arya so Zafirou, je hrozné. Možno to bolo nevyhnutné, ale aj tak je to strašné. Možno by bolo lepšie nechať uralgov, nech nás obsadia, ako rozbiť Isidar Mithrim. Srdce Tronjheimu je roztrieštené na prach a naše srdcia s ním.“ Hrothgar si priložil päť na hrud', potom ruku pomaly otvoril a siahol po rukováti Volundu potiahnutej kožou.

Zafira sa dotkla Eragonovej mysle. Zachytil zmes jej pocitov, ale najviac ho prekvapilo, že medzi nimi prevládali výčitky svedomia a pocit viny. Úprimne žialila nad skazou Hviezdnej ruže aj napriek tomu, že to bolo nevyhnutné. *Maličký, povedala, potrebujem sa s Hrothgarom pozhovárať. Spýtaj sa ho, či by trpaslíci dokázali z úlomkov znova poskladať Isidar Mithrim.*

Keď nahlas zopakoval jej slová, Hrothgar si najprv čosi zamrmľal popod nos vo svojom jazyku a potom odvetil: „Vedieť by sme vedeli, ale čo z toho? Taká úloha by trvala mesiace, ak nie roky, a výsledkom by bol len akýsi zlepenec, výsmech nádhery, ktorá kedysi zdobila Tronjheim! To by bolo znesvätenie, ktoré nikdy neschválím.“

Zafira ďalej uprene, bez žmurknutia hľadela na kráľa. *Teraz mu povedz, že ak znova poskladajú Isidar Mithrim tak, aby nechýbal ani kúsok, verím, že ho dokážem sceliť.*

Eragon na ňu civel s otvorenými ústami a od ohromenia na Hrothgara úplne zabudol. *Zafira! Vieš, koľko na to bude treba energie?! Nevrela si mi náhodou, že nevieš čarovať z vlastnej vôle? Ako si môžeš byť istá, že to dokážeš?*

Dokážem, ak naozaj veľmi treba. Bude to môj dar trpaslíkom. Spomeň si na Bromovu hrobku a prestaň pochybovať. A zatvor konečne ústa – je to neslušné a kráľ sa díva.

Keď Eragon odovzdal Zafirinu ponuku, Hrothgar sa narovnal a zvolal: „Je to možné?! O niečo také by sa nepokúsili ani elfovia.“

„Zafira verí, že to dokáže.“

„V tom prípade Isidar Mithrim obnovíme, nech by to trvalo aj sto rokov. Vyrobíme rám a každý kúsok drahokamu vložíme na

pôvodné miesto. Nestratí sa ani najmenší úlomok. Najväčšie kusy budeme musieť rozpíliť, aby sme ich mohli premiestniť, no využijeme všetko naše kamenárske umenie a ani prášok nevyjde nazmar. Keď budeme hotoví, prídete a Hviezdnu ružu vylicíte.“

„Prídeme,“ prisľúbil Eragon a uklonil sa.

Hrothgar sa usmial a vyzeralo to, akoby popraskala žulová stena. „Zafira, urobila si mi veľkú radosť. Znova mám pocit, že je prečo žiť a vládnuť. Ak to urobíš, všetci trpaslíci budú po celé generácie uctievať tvoje meno. Žehnám ti a teraz choď. Ja idem tú novinu rozšíriť medzi klanmi. Nemusíte čakať na moje oficiálne vyhlásenie, pretože nijaký trpaslík by nemal byť pripravený o túto skvelú správu. Povedzte to každému, koho stretnete. Nech sa jasanie našej rasy rozlieha vo všetkých sálach.“

Eragon sa ešte raz uklonil, spolu so Zafirou vyšli a nechali usmiať toho kráľa sedieť na tróne. Vonku Eragon povedal Orikovi, čo sa stalo. Trpaslík sa okamžite vrhol na kolena a pobožkal podlahu pred Zafirou. Potom sa s úsmevom od ucha k uchu postavil a potľapkal Eragona po pleci. „To je ozajstný zázrak. Dali ste nám presne tú nádej, ktorú sme potrebovali, aby sme sa vyrovnali s nedávnymi udalosťami. Stavím sa, že dnes večer potečie pivo potokom!“

„A zajtra je pohreb.“

Orik na okamih zvažnel. „Zajtra, áno. No dovedty nesmieme dovoliť, aby nám čierne myšlienky skalili radosť. Poďte!“

Trpaslík chytil Eragona za ruku a viedol ho cez celý Tronjheim do veľkej hodovnej sály plnej trpaslíkov sediacich pri kamenných stoloch. Orik na jeden vyskočil, až misy a taniere popadali na zem, a dunivým hlasom oznámil prítomným novinu o Isidar Mithrim. Nasledoval taký krik a volanie na slávu, že Eragon takmer ohluhol. Každý trpaslík chcel osobne pobožkať zem pred Zafirou, ako to urobil Orik. Keď sa to skončilo, nechali jedlo nedojedené a naplnili veľké kamenné čaše medovinou a pivom.

Eragon sa tak rýchlo dal vtiahnuť do neviazaného veselía, až ho to samého prekvapilo. Pomohlo mu odplašiť smútok, ktorý sa

mu nahromadil v srdci. Usiloval sa však nepiť priveľa, pretože si uvedomoval, že nasledujúci deň ho čakajú povinnosti, a chcel mať čistú hlavu.

Zafira si dala dúšok medoviny, a keď zistila, že jej chutí, trpaslíci pred ňu dokotúľali celý sud. Opatrne doň ponorila mohutnú čelusť, na tri dúšky sud vyprázdnila, potom vyvrátila hlavu k stropu a z papule jej vyšľahol obrovský jazyk plameňa. Eragon musel trpaslíkov niekoľko minút uisťovať, že sa nemusia báť k nej priblížiť, a len čo ich presvedčil, prikotúľali pred ňu ďalší sud – napriek rozhorčeným protestom kuchára – a s obdivom sa prizerali, ako vylogala aj ten.

Zafire čoskoro alkohol udrel do hlavy a jej city a myšlienky zaplavovali Eragona s rastúcou silou. Bolo čoraz ťažšie spoliehať sa na vlastné zmysly, jej videnie sa začalo miešať s jeho – aj s rozmazanými pohybmi a so zmenenými farbami. Dokonca aj vône začal vnímať inak, boli ostrejšie a prenikavejšie.

Trpaslíci začali zborovo spievať. Zafira sa pohojďavala, hmkala spolu s nimi a každý verš zakončila revom. Eragon otvoril ústa, aby sa pridal, a s úžasom zistil, že namiesto slov mu z úst vychádza chraplavý dračí hlas. *Čo je veľa, to je veľa...* povedal si v duchu. *Alebo som len opitý?* Potom však usúdil, že je to vlastne jedno, a spieval odušu ďalej – dračí hlas sem, dračí hlas tam.

Keď sa novina o Isidar Mithrim rozšírila, začali do sály prúdiť zástupy ďalších trpaslíkov. Onedlho ich tam boli stovky a tiesnili sa okolo Eragona a Zafiry v širokom kruhu. Orik privolal hudobníkov, ktorí sa usadili v kúte a začali zo zelených zamatových puzdiar vyťahovať nástroje. Čoskoro sa nad davom vznášali čarovné melódie hárf, lutien a strieborných flaut.

Prešlo veľa hodín, kým hluk a vzrušenie začali trocha opadávať. Vtedy Orik znova vyliezol na stôl. Stál tam s nohami naširoko rozkročenými, aby udržal rovnováhu, krígel v ruke, okovanú koženú čiapku nakrivo, a z celého hrdla vykrikoval: „Počúvajte, počúvajte! Konečne oslavujeme, ako sa patrí. Urgalovia sú preč,

Tieň je mŕtvy a my sme vyhrali!“ Trpaslíci na súhlas búchali po stoloch. Bola to dobrá reč – krátka a výstižná. Lenže Orik ešte neskončil. „Na Eragona a Zafiru!“ zahrmel a zdvihol krígel. Aj to sa stretlo s vreľým prijatím.

Eragon vstal a uklonil sa, čo vyvolalo ďalšiu vlnu ovácií. Zafira sa vedľa neho postavila na zadné a pritisla si na hrud' prednú labu, aby ho napodobnila. Vzápätí však stratila rovnováhu, a keď si trpaslíci uvedomili, čo im hrozí, rozpráchli sa na všetky strany. Stihli to len o vlas. Zafira sa zatackala a s hlasným lomozom sa roztiahla na slávnostný stôl.

Vtom Eragonovi vystrelila do chrbta prudká bolesť a vzápätí sa v bezvedomí zrútil vedľa jej chvosta.